

D II 196932

Registered at the G.P.O. Sydney, for transmission by post as a periodical.

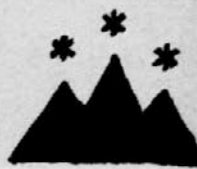

LETO XIX.

JUNIJ, 1970

ŠTEVILKA 6

MISLI

MISLI

(Thoughts)

Mesečnik za versko
in kulturno življenje
Slovencev v Avstraliji

★

Ustanovljen leta
1952

★

Urejuje in upravlja
P. Bernard Ambrožič
O.F.M.
6 Wentworth St.,
Point Piper, N.S.W., 2027
Tel.: 36 1525

★

Naročnina \$3.00
Čez morje \$ 4.00

★

Naslov: MISLI
P.O. Box 136
Double Bay, N.S.W. 2028

★

Tisk: Mintis Pty. Ltd.,
417 Burwood Rd., Belmore,
N.S.W. 2192. Tel. 759 7094

RUDA JURČEC: LUČI IN SENCE

PREJELI SMO NADALJNJE POŠILJKE. "Luči" so se nam za-lesketale, da je bilo veselje. "Sence" so prekrile veselje zaradi skrbi, kako bomo knjige spravili med ljudi.

Bila bi igrača, če bi ljudje naprej vedeli, kako zanimivo branje je to. Je namreč že TRETJA knjiga pod gornjim naslovom in opisuje čas nekaj let pred Hitlerjevimi in Mussolinijevimi vdorom v Slovenijo. Pa tudi še kak mesec po okupaciji Slovenije.

NAROČAJTE! Cena vezani \$ 5, broš. \$ 4. Poština 40 c in 25 c. Tako zanimive knjige ne smejo obležati!

ZAMUDNIKI — ! P O Z O R ! — ZAMUDNIKI

Smo že sredi leta 1970. Kakor vsako leto, stojita urednik in upravnik (oba pod eno plešo, kot že znano) pred najbolj sitno nalogo svojega poklica:

RAZPOSLATI ZAMUDNIKOM "LJUBEZNVINE" OPOMINE!

"Zamudniki" so tisti, ki niso dolžni le za to leto, ampak za kaj več. Ali ni čudno, da se vsako leto neko število takih nabere? Čudno ali ne čudno, res je pa le.

Koliko "opominov" bo treba, zaenkrat še ni jasno, pa tudi ni, da bi se pravilo. Ne bodo šli na pošto vsi obenem, ni časa za to. Počasi, drug za drugim. Najprej najbolj oddaljenim . . .

Če je kdo tako dober in če je katera tako dobra, da želi možakoma (bolje: možaku) to sitno delo prihraniti — o, saj lahko sami uganete, kako se tu naredi. O, da bi zares mnogi uganili, pa kaj kmalu!

KNJIGE DOBITE PRI MISLIH

SHEPHERD OF THE WILDERNESS — angleška knjiga o Baragu — \$ 1.

"SRCE V SREDINI", spisal Vinko Brumen. Življenje in delo dr. Janeza Evangelista Kreka. Vezana \$4, broširana \$3.

ČLOVEK V STISKI, spisal psiholog Anton Trstenjak — \$ 1.

BARAGA — slovenska knjiga, spisala Jaklič in Šolar. — \$ 1, poština 40c.

ROJSTVO, ŽENITEV IN SMRT LUDVIKA KAVŠKA — povest, spisal Marijan Marolt — \$ 3.

DOMAČI ZDRAVNIK (Knajp) — \$ 1.50.

ZA BOGOM VREDNA NAJVEČJE ČASTI — Spisal dr. Filip Žakelj. Krasna knjiga o Baragovem češčenju Matere božje. — \$ 2, poština 40 c.

PA GA DAJMO NA PRVO STRAN

NAMREČ P. PODERŽAJA iz Indije. Zakaj pa ne? Mnogi zelo radi berete, kadar nam kaj napiše. Veliko ne more, preveč je zaposlen. Navadno nam našteje nekaj zanimivosti iz svojega misijona. To pot nam je pa poleg zahvale za darove napisal malo — pridige. . . Kdor od naših bralcev pridige noče, naj kar brž obrne list. . .

Grem po cesti. Peljem se s čolnom. Hodim po mestnih ulicah in uličicah velike Calcutte. Drugič po stezah in kolovozih skozi vasi. Naletim na pogrebni sprevod. Mrliča nesejo na požigališče ob reki Gangesu. Nekaj moških gre za nosači, ženske ne smejo. Naenkrat vsi hkrati zavpijejo: Hori bol. Hori bol! Hori je beseda za Bog. Da, Boga kličejo: podnevi, ponoči, zjutraj, zvečer. Pogani? Da, pogani so, a na Boga ne pozabljajo. . .

Sedim na vlaku. Peljem se s cestno železnico. Ob meni sedi Indijec. Naenkrat se s prsti dotakne čela, skloni glavo in ostane tako kakor zamaknjen. Misli na poganski tempelj, gleda v duhu reko Ganges, ki mu je sveta. . .

Boste vprašali: Zakaj je treba med temi ljudmi misijonirati? Saj so bolj verni kot marsikateri "kristjan"? Kaj naj rečem? Poznam te ljudi, desetletja sem že med njimi, berem jih kot črke v odprti knjigi. In kaj berem? Berem, kakšna bol tiči za temi poskusi občevanja z božanskim svetom. Vem: ti ljudje Boga iščejo, resnični bogoiskalci so. Poskušajo, ne posreči se jim. Mi jim moramo Boga pokazati, privedi jih moramo k Njemu. Brez misijonarjenja ga ne bodo našli.

Od tod naše spoznanje, naša zavest: najodličnejše delo na svetu je prizadevanje, da po-

gani-bogoiskalci spoznajo Kristusa, da se včlanijo v njegovo Cerkev. Da jih oblije krstna voda. Tega se mnogi med kristjani vse premalo zavedajo. Tudi mnogi prepričani in v veri dobro poučeni katoličani na svoj delež pri misijonih komaj kdaj mislijo. In če jih kdo na to opozori, je polno izgovorov, morda tudi ugovorov. Je pač polno drugih nujnih zadev, kaj hočemo. . .

Manjka spoznanja. Manjka zavesti: Kristusova Cerkev je vesoljna. Kristusova blagovest mora doseči tudi tista dva bilijona in pol, ki so danes še pogani. Vsak ud Kristusove Cerkve, ki se ne zaveda dolžnosti, da mora po najboljših močeh biti udeležen pri misijonskem delu, je sokriv, da je še toliko poganov na svetu, ki ne morejo priti do spoznanja Resnice. Ne morejo, ker nimajo oznanjevalcev.

Pa saj misijonstvo ni samo delo za zveličanje duš. Je tudi delo, je tudi napor za zboljšanje tukajšnjega sveta. Kako naj vam to povem? Naj poskusimo!

Misijonstvo je oznanjevanje ljubezni med ljudmi.

Misijonstvo je žrtvovanje sebe za bližnjega in to iz najbolj človekoljubnih nagibov.

Misijonstvo je gibanje za svetovni mir. Za mir med narodi in državami, kontinenti in rasami, pa tudi za socialni mir med razredi in kastami.

Prisrčna hvala za zbiranje darov, velik Bog povrni za poslane in nadaljnje. Vsem najlepši pozdrav in kar najbolj iskrena voščila! — P. Stanko Poderžaj D.J.

ZGODBE NEZNANIH

Lojze Novak (odlomek)

KO SE JE V OSRČJU ZEMLJE ZGANILO in je planila v majsko jutro pomlad, cvetoča in nasmejana, se je v tistem grobišču zganilo. Pnehali so strelji, ki so padali v noči. Z jutranjo meglo se je razlezel dim smodnika. Nebo je bilo umito. Po stezah nad kraškimi jamami so se sprehajale zadnje straže, poslednje priče.

Bilo je jutro, ko je vojska enajstih tisočev stopila v večnost.

Zadnje priprave so tekle v redu. Polagalci min so svoje delo dokončali.

"Treba je zabrisati sleherno sled. Treba je zabrisati poslednji grob. Očistite teren!"

Tako se je glasil ukaz. Proti poldnevu je zaprasketalo na različnih krajih. Pritajeno je lizal ogenj stenj, se bližal dinamitu. Opoldne je zagrmelo. V mir kraških jam je odjeknilo. Zamajale so se trhle stene in zagrmelo v prepade.

Potem mir, konec. Zemlja molči. Nobeden se ni rešil? Dokončano. Pokončano vse brez sledu.

Ko se je razkadil dim dinamita in se posedel apnenčasti prah, je (eden v jami) začutil kakor v daljnem prividu, da živi. Opazil je, da je odnehala teža, ki ga je pritiskala v temo. Ni vedel, koliko ur je ležal pod mrtvimi trupli. Komaj da je dobil dovolj zraka. Zdaj je začutil, da je nekje na površju. Eksplozija je preobrnila stotine mrtvih trupel in jih zasula s kamenjem, njega je sunek vrgel visoko v zrak.

Obležal je na površju grobišča. Prisluhnil je. Vse tiho. Tudi straže so se oddaljile. Videl ni skoraj nič. Pomel si je oči. Ni razločil posameznih predmetov. Samo meglene obrise. Potipal se je po obrazu. Zbolelo ga je. Takrat je z grozo opazil, da mu je vsa glava samo ena velika rana. Mislil je nazaj. Spomnil se je, da ga je nekdo pretepal, da so ga mučili in hoteli iz njega izsiliti priznanje. Potem so ga skoraj nezavestnega pognali v prepad. Med ropotom strojnic je padal, padal . . . Potem je ugasnila luč.

Ves krvav, ožgan po obrazu, skoraj slep je sedel nekaj minut. Potem se mu je posvetilo. Skobacal se je pokonci in se s težavo začel pomikati preko skal in kotanj. Počasi se je umikala divjina. Za njim je ostajala dežela smrti.

Proti večeru je prišel na ravnino. Ni mogel več naprej. Legel je v travo in obležal do jutra. Nočna rosa ga je osvežila. Zavest se mu je vrnila, da je mogel razmišljati. Rane so ga začele skeleti. Muhe so sedale nanj.

Naprej! Mora naprej! Mora povedati! Stisnil je zobe, da bi udušil bolešino. Zastavil je korak, poslednji korak vojaka, ki se bori s smrtjo, samo da prinese skrivnost na cilj. Da jim pove tisto najvažnejše.

Od nekok daleč je zazvonilo. Šel je za glasom. Bila je majhna vas. Razločil je obrise prvih hiš. Nejasno je videl prve ljudi. Umikali so se mu in preplašeni zapirali vrata pred njim. Drugi, ki so si upali ostati zunaj, so med seboj šepetaje govorili.

"Domobranec . . ."

"Ubili ga bodo . . ."

Edino star očanec ga je ogovoril:

"Človek, od kod? Zakaj se raje ne držiš gošče?"

"Iz groba . . . Zdaj smo mrličji . . ."

Sedaj so se pokazali še drugi izza vrat. Glasovi, polni nedoumljive groze so se mešali.

"Torej so jih res pobili?"

Mislili so, da je iz vasi, ker je hodil, kakor da mu je znana sleherni pot.

"Mama, poglej! Nima nosu, nima ušes!"

"Po hoji se mi zdi, da je sosedov. . ."

Za hip je pomislil, kaj naj pove ljudem.

"Fant, povej, kje so! Govori!"

Spregovoril je že napol zmeden od bolečin, sestradan do smrti.

"Vsi smo mrtvi . . . izdani . . ."

Tedaj se je množica zganila. Ženske so začele jokati, moški so vzklikali. Zaslišali so se nagli koraki. Okovani škornji so tolkli ob tlak.

Počili so strelji.

Truplo je obležalo pred cerkvenim pragom. Prišla je stara ženica in ga pregrnila z veliko črno ruto.

(Iz knjige: *Dnevi smrtnikov*)

MATICA MRTVIH 4. zvezek je naslov knjigi, ki je izšla v ameriškem Clevelandu in prinaša nadaljnjih 5,000 in nekaj več imen slovenskih fantov in mož, ki so bili pred 25 leti vrnjeni iz Koroške in kruto pomorjeni po raznih krajih Slovenije. Poleg imen je v knjigi obsežen opis dogodkov ob koncu druge svetovne vojske. Knjigo je izdal Zgodovinski odsek ZDSPB TABOR. Ima 328 strani in cena ji je 3.50 ameriških dolarjev. Prejšnji trije zvezki so bili dosti manj obsežni. Izdajatelji poudarjajo, da so želeli prav za 25 letnico komunističnega mesarjenja v domovini postaviti v podobi te knjige spomenik bratskim žrtvam iz leta 1945.

ZAHVALA ZA MUČENCE

Iz govora škofa Rožmana

9. julija 1945

"BLAGOSLOVLJEN BOG, Oče našega Gospoda Jezusa Kristusa, Bog vse tolažbe in usmiljenja!"

Kristus nas ni odrešil s čudeži, tudi ne z govori, tudi ne na cvetno nedeljo, odrešil nas pa je s svojim trpljenjem.

Trpljenje je odrešilno. Tudi da odrešimo sebe in svoj narod sedanjega trpljenja in nevarnosti, v kateri se nahaja, je potrebno trpljenje.

Ce je Bog naklonil trpljenje nam, kakor tudi tistim, ki so doma, ki so bili nepričakovano vrnjeni nazaj, za katere nas srce najbolj boli, ga moramo vdano sprejeti iz božjih rok.

Zakaj v božjih načrtih je bilo, da mora vsak narod doprinesti določeno število mučencev. Zdaj

je tudi za naš narod prišla zgodovinska doba, v kateri mora naš narod dati neko število mučencev. Saj te to — po človeško rečeno — bridko, po božje pa ni težko. Jaz vsak dan prosim, naj se zberejo ti naši mučenci pri Gospodu, da bi nam bila ta doba prikrajšana.

Svoje trpljenje združimo s trpljenjem Kristusovim, da bi se naš narod očistil, da bi se na tem begu znebili vsega, kar Bogu ni všeč, da bi dali zadoščenje za vse grehe, ki so se in se še danes gode.

Samo skozi trpljenje in križ gre pot v slavo, očiščenje in srečo na onem svetu. Ta misel naj nas dviga! Reči moramo, naj se zgodi božja volja, naj nam bodo prikrajšani dnevi trpljenja!

(Franc Ižanec: ODPRTI GROBOVI)

DVANAJST TISOČIM IN VSEM

Vladimir Kos, Tokio

Zdaj sem se že navadil na krik galebov,
ko bičajo čer srcá,
zmrznjene veje belega hrepenenja,
zavrjnjeni šum vodá

Zdaj sem se že nevadil, da nič ne jokam,
ko slutnja po vigredi séde na čer
in veter na plahi koto
zabrenka nadrobnosti.

Poj mi, ga prosim, tudi o tisti grudi,
rojeni v prepad daljav,
z ognjem pod snegom, z nageljni v speči dumi,
z oratvami pričevanj.

Včasih se veter zdrzne ob ledu,
Ne! mu rečem, ne boj se, poj!
Boj je končan. Dobili smo kos zemljé
za večno Šlovenijo.

P.S. Koto je stara japonska harfa.

"KOSTEVC IMA GLAVO KOT ŽBEVC"

(Pregovor nekje od Kolpe)

GORNJI NAPIS BO VERJETNO najprej padel v oči Kostevčevim, ki živijo v Zeleni dolini onkraj Liverpoola v NSW. Zapisal sem: Kostevčevim — ne samo očetu in materi, saj je znano, da tudi otroci te številne družine berejo MISLI. In je nevarnost — ker napis nekam čudno diši — da se jim bo v duši porodila nejevolja, kakor da napis prav nanje leti.

Toda — počasi, Kostevčevi! Najprej niti ne vemo, če je v gornjem reku kaj zaničljivega. Brati ga je v letošnjem mohorskem Koledarju iz Celja, nič pa ni povedano, kaj beseda "žbevc" pomeni. V besedanjaku je ni najti. Torej naj bo tu v prvi vrsti postavljen poziv: Kdor med naročniki in bralci ve, kaj ta beseda pomeni, naj se oglasi! Urednik MISLI ugiba — pa samo ugiba — da je to žebelj? Bi se torej reklo, da ima Kostevc — trdo glavo . . .

Dalje: za katerega ali kakšnega Kostevca gre? Nekoliko že tudi za Kostevce v Zeleni dolini, tajiti do kraja tega ne morem. Toda preden se to dožene, je treba prebrati ta spis do konca.

Tam doli ob reki Kolpi, nekje v sredi med Belo krajino in kočevskim svetom, je pokrajina z imenom Kostel. Zemljevid kaže to pokrajino tik pod Kočevjem naravnost na jug. Do Kočevja je

dobrih 20 km. Pokrajina je nekam samotna in ne preveč znana drugod po svetu, menda niti ne drugod po Sloveniji. Da se tu piše o tej pokrajini — naj bo brez ovinkov povedano — je zaradi Kostevcev. Pa ne iz hudobije, razlog je ves drug. Se bo kmalu pokazal.

Od kod je prišlo, da je tisti kraj imenuje Kostel? Nekoč se je tako imenoval samo star grad, ki je na višini nad reko Kupo ali Kolpo gospodoval svetu med Belo krajino in Kočevjem, pa še preko tega ozemlja. Danes je razvalina. V tistih časih gradu niso rekli grad, ampak — po latinsko — castellum. Slovencem se je zdela beseda predolga, pa so jo skrajšali v Kostel. In tudi do tega je prišlo, da ni bil Kostel samo grad, ampak vsa deželica okrog njega. Vendar samo do Kupe, ki je takoj pri roki.

Marsikaj zanimivega se da povedati iz zgodovine Kostela, pa mi moramo hiteti, da se čimprej pokaže razlog, zakaj sploh o Kostelu pišemo na tem mestu. Takole beremo:

V 15. in 16. stoletju je zaradi turških navalov Kostel veliko trpel in postal prava turška drajna. Tako ve povedati ljudska pesem. Turki, ki so prihajali čez Kordun in Gorski Kotar, so večinoma v Kostelu prebredil Kupo in neovireno drveli dalje.

V takih hišah so domovali Kostevci

Kostel so napadli prvič leta 1469, zadnjič leta 1585, to leto pa kar dvakrat. Kostelski grad je bil obdan s tako trdnim obzidjem, da so ga Turki mogli zavzeti le z grdo zvižajo. Preoblečeni v Hrvate so prišli pred grad in prosili zavetja. Lagali so, da so ubežniki pred Turki, naj se jih usmilijo. Imeli so s seboj celo dojenčke. Res so se jih usmilili in jih sprejeli pod steho. Ponoči so pa Turki na tihem vstali in odprli grajska vrata. Turška vojska se je vsula v grad, izropala vse in odpeljala množico ujetnikov. Toda pri Topoloviču na Hrvaškem je turška vojska doživel poraz, ujetniki so bili rešeni in so se vrnil domov. To je bilo v aprilu 1578.

Zaradi pogostnih turških navalov je življenje v Kostelu postalo neznosno. Neko leto so ugotovili, da je od nekdanjih 300 dobro obdelanih kmetij ostalo le še sedem, ali celo manj. Kostelci so začeli odhajati v begunstvo, razkropili so se po vsem Dolenjskem in mnogi tam tudi ostali. Ljudje v novih krajih se niso dosti menili za to, kako se ta ali oni piše — domala vsem so rekli Kostelec. Od toda prihaja, da je po Dolenjskem še danes veliko priimkov: Kostelec, Kastelec, Kastelic, pa tudi: KOSTEVC.

BESEDA IZ "BOŽJE BESEDE"

Na strani 41 piše pisatelj Karel Mauser:

"... Zakaj je moralo tako priti, zakaj toliko krvi, zakaj toliko mrtvih? Val za valom (beguncev) je pljusnil tja čez gore v tujino, slovenski človek je odhajal s svoje zemlje. Še je veroval v škofove (Rožmanove) besede, raje umreti z dvignjeno glavo kakor s sklonjeno pozdravljati rdečo zvezdo in srp, ki je porezal najlepše bilje slovenskega naroda.

"V begunstvu je bil (škof Rožman) eden od nas. Dolgo ni mogel med svoje raztresene ovce, kakor na verigi so ga držali zavoljo zahtev krvavega jugoslovanskega režima, ki je v prvih mesecih rdeče osvoboditve prirejal svoje hugenotske noči, sramota tega stoletja, ki je ne spere nobeno še tako popušcanje danes. Laži in zavijanja so se ustavila ob zidu resnice, ki se je tudi doma dvignil. Še nikdar niso bile preroške besede škofa Rožmana iz tistih težkih dni tako svetle kot v tem času."

PRIPOMBA: "Beseda božja" je verski mesečnik, ki ga izdajajo slovenski lazaristi v Torontu, Canada. — Ur.

Misli, June, 1970

Tako bi na tem mestu ta spis lahko zaključili, ko je pojasnjeno, zakaj sploh pišemo. Vendar naj še kaj dodamo, ko smo že tako daleč.

Na izpraznjena mesta v Kostelu so prišli drugi begunci: Uskoki. Bili so iz raznih krajev Hrvaške. Počasi so se poslovenili, imena so pa ostala: Skender, Cetinski, Crnkovič, Jakovac, Obranovič, Ofak, Papič itd.

Kako je pa v Kostelu danes? Bolj žalostno, tako povedo poročila. Deželica se — prazni . . .

Ob koncu 19. stoletja je bilo vseh Kostelcev okoli 4,000. V našem stoletju število stalno pada. Že leta 1917 je število padlo na 3,590, leta 1941 pa že na 2,541. Po zadnji vojni je domala vsa mladina odšla v industrijske kraje. Danes je v obeh kostelskih farah — Fara in Banjaloka — 956 ljudi. Prva jih šteje 676, druga 280. V tej fari — Banjaloka — sta bila v zadnjih petih letih dva krsta in ena poroka. Župnik Anton Pogorelec, ki služi obe fara, pač ni z delom preobložen. Veselo pa to ni . . .

D V O M

Inž. Ivan Žigon, N.S.W.

(Na Slovenski zemlji, Horsley Park)

Povejte, duše vseh Slovencev padlih, pa bodi na kateri koli strani saj vi sedaj v neskončnosti vesoljaste le en duh in ena sama volja, ker združeni v enotnosti resnice, Kajuh, Balantič — Rom in Rem pravice — kaj je zaman bila vsa naša borba, ves trud, napor, vse to iskanje?

Za gospodarje tuje le smo tu na svetu še zdaj — v tisočstiristotem letu? Kaj je zaman bil kronan kmečki kralj, brez smisla tisoči izkrvaveli pod lastnimi in tujcev streli?

Borovec pošumeva v dihu vetra, sicer tišina Horsley Park obdaja. Prižigajo se luči Sydneya v daljavi, a v duši žalostinka se poraja in vriva se v srcé grenkó spoznanje, da smo obsojeni le na iskanje poti, ki so jo drugi prehodili . . . Prekrila nas bo zdavnaj trava, ko se nad nami bo še spraševalo: katera kriva pot, katera prava?

P. Basil Poroča

Baraga House

19 A'Beckett Street, Kew, Victoria, 3101

Tel. 86 8118 in 86 7787

★ KONCERT KLASIČNE GLASBE v nedeljo 13. maja je bil res lepa in izredna kulturna prireditve v naši dvorani. Užitek je bil videti na odru orkester 25 moških, ki so pod taktirko Pavla Coppensa, bivšega fanta Baragovega doma, odlično izvajali težke skladbe. Zlasti Mozartove melodije so šle do srca in nas zares osvojile. Mogočni in ponovni aplavzi so povedali več kot nekaj mojih besed na koncu Pavlu in članom orkestra v zahvalo. Znak, da so se zbrali v dvorani zares ljubitelji glasbe in je bil za vse koncert nepozabno doživetje, užitek, ki ga opisati ni mogoče. Škoda, da je med nami tako malo zanimanja za glasbeno umetnost. Je bilo pa zato med nami v dvorani ta dan precej oseb tujih narodnosti, ki so slučajno zvedele za koncert. Mnogi so me spraševali, kdaj bo spet kaj podobnega v naši dvorani.

Naj omenim še to, da se je dvorana izkazala zelo akustična tudi za koncertne nastope. Po mnenju osebe, ki redno poseča koncerte, prekaša mnoge znane koncertne dvorane našega mesta.

Koncert je na dolg za naše cerkvene orgle prinesel \$ 117.34. Iskren Bog plačaj!

★ Mnogi so mi že omenili, naj bi ponovili **prekmurske ples**, ki so bili tako lepa točka na Materinski proslavi. Zato bo folklorna skupina ponovila ples v soboto 13. junija ob osmih zvečer. Njim in cerkvenemu pevskeemu zboru v zahvalo bomo ta večer priredili čajanko, obenem se bomo posloveli od č.g. Breznika, ki bo ta za dan prišel med nas iz Canberre. Lepo, da se je pred odhodom v domovino g. zlatomašnik odločil še enkrat priti med nas. Naj odhaja iz Melbournu z lepimi spomini na našo izseljensko družino!

★ Nekaj slovenskih porok smo tudi imeli v tem mesecu: 9. maja sta si obljubila zvestobo Jože **Sajovic** in Anka **Juren**. Ženin je iz Mlake, župnija Predoslje pri Kranju, nevesta iz Podgorja, župnija Kamenica. — 23. maja sta stopila pred oltar sv. Cirila in Metoda Valter **Jelenič** in Kristina **Penca**.

Sv. Bazilij VELIKI 14. junija
namesto voščila MALEMU isti dan

Ženin je doma iz Račic, župnija Podgrad, nevesta je hči dolenjskih staršev in rojena v Buenos Airesu (Argentina), od koder se je družina preselila v Avstralijo. — Isti dan je bila poroka tudi pri sv. Antonu v Noble Parku: Damijan **Postregna** je dobil za svojo življenjsko družico Gino **Vogrig**. Ženin je beneški Slovenec, nevesta je že v Avstraliji rojena hči slovenskih predvojnih priseljencev. — 30. maja sta si pred našim oltarjem podala roke Srečko **Brožič** in Majda **Uljančič**. Ženin je iz Jablanice, novodošla nevesta iz Gornjega Zemona, oba pa iz župnije Ilirska Bistrica.

★ Od krstov naj najprej omenim adeleidskega, ki bi moral priti že v prejšnje poročilo: 27. marca je bil v cerkvi Mater Christi (Gleneagles) krščen **Pavel**, sinko Milana **Čeligoja** in Pavle r. Brgoč, Findon Park.

V cerkvi sv. Cirila in Metoda v Kew pa so si krsti takole sledili: 9. maja je obilna krstna voda **Zeljka Božidarja**, novega člana družine Andreja **Pužina** in Marije r. Jursetič, Box Hill. — Dva krsta sta bila 16. maja: **Nikolaj David** je sinko družine Vinka **Eteroviča** in Katarine r. Bauk, Cheltenham, **Silva Rose** pa hčerka družine Otona **Trosta** in Silve r. Antonič, West Footscray. — Kar pet novih članov je dobila Cerkev 17. maja: **Rožomarijo Jožico**, hčerko Jožefa **Kalca** in Dragice r. Vrh, so prinesli iz St. Albansa, **Ireno**, hčerko Mirka **Kodra** in Marije r. Janžekovič, pa iz Box Hilla. Za **Johna Edwarda** bodo klicali novega člana družine Janeza **Petkovška** in Ivanke r. Kovačič, South Oakleigh, **Esther Frances** pa bo osrečevala družino Vjekoslava **Duruta** ter Zore r. Frank, Glenroy. Prvorojenka družine Alojza **Butunarja** in Frančiške r. Lenaršič **Mulgrave**, se bo oglašala na ime **Rose Marie**. — 30. maja je bil krščen **Anton**, prvoroje-

nec družine Josipa **Horvata** in Milice r. Lončarič, Essendon. — 31. maja so prinesli h krstnemu kamnu iz Reservoirja: **Jennifer Ann** je novi prirastek družine Antona **Križaniča** in Terezije r. Horvat.

★ Žal se je topot tudi **Matica mrtvih** povečala za nekaj imen. Dne 6. maja je odšel med angelčke komaj osemmesečni **Mladen**, sinček Josipa **Korparja** in Veronike r. Novak. Mlada družinica živi v East Kew. Pogreb smo imeli 11. maja na keilorsko pokopališče. Staršem naj bo v tolažbo, da imajo v Mladenu pri Bogu svojega priprošnjaka.

★ V nedeljo 24. maja se je smrtno ponesrečil komaj 19-letni istrski rojak **Pino Srblin** iz St. Albansa. Na Hume Highway blizu Glenrowana ga je zaneslo s ceste, nato pa "head-on" v nasproti prihajajoči avto. Bil je na mestu mrtev, eden njegovih sopotnikov je umrl kasneje v bolnišnici, tretji se še zdravi. Maša zadušnica je bila v sredo 27. maja ob dveh popoldne v cerkvi Srca Jezusovega v St. Albansu, zadnje počivališče je našel na keilorskem pokopališču.

Pino je bil rojen 7. maja 1951 pri Sv. Petru v Sumi. Pred sedmimi leti je s starši emigriral v Avstralijo. Nastanili so se v St. Albansu, kjer imajo več sorodnikov. Po šoli je nekaj časa delal kot priučen tesar, zadnji čas pa na bencinski postaji.

Iskreno sožalje domačim ter vsem sorodnikom tukaj in doma!

★ Pri zadnjem obisku Adelaide sem zvedel za nenadno smrt **Ivana Faletiča**, ki je umrl v soboto 18. aprila zadet od srčne kapi na Woodville Oval. Gledal je nogometno tekmo, pri kateri je igral tudi njegov sedemnajstletni, sin Milan, priznan športnik. Sinu do konca tekme niso upali povedati, kaj se je zgodilo. Pogrebna maša je bila 21. aprila v cerkvi Srca Jezusovega, Hindmarsh, Dudley Park Cemetery pa je dobil nov slovenski grob.

Pokojni Ivan j e bil rojen 15. avgusta 1924 v kraju Ravne pri Tolminu, kjer ima še živo 91-letno mater, brata in sestro. Pred 20 leti je preko italijanskih begunskih taborišč dospel v Avstralijo in dobil za seboj Almo Tomazetič tudi doma blizu Tolmina. Poročila sta se v cerkvi sv. Patrika, lastni domek pa sta si ustvarila v Bromptonu. Po poklicu je bil tovorni šofer. Že lani je bil v bolnišnici zaradi srca, ki ga je zdaj spravilo v prerani grob.

Slovensko mašo v Adelaidi sem opravil za pokoj njegove duše, žalujoči ženi Almi, sinu Milanu in hčerki Ivici ter sorodnikom v domovini izrekamo globoko sožalje.

Misli, June, 1970

★ Kaj pa naše nogometno moštvo "KEW-SLOVENE"? Zaenkrat spravljajo pod streho zmago za zmago. Rezultat zadnje igre (31. maja z Diamond Creek) je bil 6:1. Naravno, da se vse debate v Baragovem domu začno in končajo z nogometom. Gotovo jim vsi želimo še dosti uspehov pri bodočih tekmah letošnje sezone.

Tekme so ob nedeljah ob treh popoldne in privablajo vedno več naših ljubiteljev nogometa. Dne 14. junija igrajo fantje z Middle Parkom, 21. junija za District League Cup (kje in s kom, se pozanimajte pri fantih), 28. junija s Keon Parkom, 5. julija z Royal Parkom (na našem igrišču), 12. julija s Chadstone "C", 19. julija z moštvom Regenta, 26. julija z East Carltonom (na našem igrišču).

★ Junij je mesec posebej posvečen Srcu Jezusovemu. Vse petke bomo imeli ob pol osmih zvečer litanije z blagoslovom. Pobožnost v čast Materi božji bo v četrtek 2. julija zvečer, ko je praznik obiskovanja Device Marije, in na Karmelske Matere božje, 16. julija.

Bliža se tudi praznik naših cerkvenih zavetnikov, sv. Cirila in Metoda, ki ga Cerkev obhaja 7. julija (letos pade na torek). Ta dan bomo poleg jutranje maše imeli tudi večerno ob pol osmih. Slovesnost žeganja bomo pa proslavili **tretjo julijsko ob desetih (19. julija)**, ko bo med nami zopet ukrajinski škof Ivan Praško ter bo imel mašo v liturgiji in jeziku sv. Cirila in Metoda. Tudi letos se je rad odzval mojemu vabilu, Melbournske Slovence bom o naših žeganjskih slovesnostih pravočasno obvestil s posebnim pismom. Že zdaj pa prosim, da bi slovesnost poživile vse narodne noše, kar jih imamo.

PRIPOROČAM LEPI LIST

"KATOLISKI MISIJONI."

Izdajajo ga vsak mesec slovenski misijonarji v Argentini, lazaristi.

Naročnina je 3 dolarje na leto

Naročnino sprejema in odpošilja:

Franc Vrabec, Assumption College,
Kilmore, Vic. 3601

ali:

Slovenske Sestre, 4 Cameron Ct.,
Kew, Vic. 3101

MOJE SREČANJE

Z MRALJVLJO AMAZONKO

Mira Mar

IV.

KO JE MOJ RDEČI VOJŠČAK srknil kapljico sladkobe iz mojih ust in potem še eno ali dve, je bil videti spet čisto pri sebi. Dolgo se je oblizoval in komaj sem čakala, da bi spregovoril. Zdelo se mi je, da se nalašč obotavlja. Začela sem ga priganjati.

"Ne pozabi, kaj sem te vprašala! Kako bi bilo, če bi se vaša vojska po veliki zmagi srečno vrnila v grad?"

"O, zelo veselo bi bilo za nas vse. Trikrat sem sam doživel tako veselje. Prvič in drugič se bojnega pohoda sicer nisem udeležil doma sem dočakal povratek zmagovalcev. Tretjič sem bil pa tudi sam na vojski in se srečno vrnil s plenom v čeljustih. To je bilo, mislim, pred dvema leti."

"Toliko da si že doživel? Ali mravlje tako dolgo živite? Sem mislila, da je z vami nekako tako kot s čebelami. Dognano je, da čebele v delovnem času žive komaj kakih šest tednov."

"O čebelah jaz nič ne vem. Najbrž tudi druge mravlje ne. Mi vemo le sami zase. To ti lahko povem, da mravlje na splošno žive po več let. Seveda, če ne pride vmes nesreča ali smrt na bojišču. Naša matica lahko živi do petnajst let in neprestano leže drobna jajčca za naraščaj."

"Petnajst let! Koliko jajčkov pa zleže v teh letih, kaj misliš?"

"Oh, na tisoče in tisoče, morda na milijone. Kdo bi štel!"

"Ali velja to samo za vas rdeče mravlje?"

"Kolikor vem, drži tudi za druge, veliko številov vrst nas je!"

"Je pa kar čudno, da niste mravlje še vsega sveta zavzele. No, saj si lahko mislim, da bi ga, če bi ne bilo poleg vas toliko drugega življenja na zemlji. Življenje ob življenju, dostrikat življenje proti življenju, pa se obdrži ravnotežje . . ."

"Ne vem, kaj govoriš. Tega nič ne razumem. Jaz samo to vem, kako mogočne utrdbe moremo zgraditi mravlje. Če ne pride nesreča, si napravimo palače, ki jim ljudje pravite mravljišča, da na površju sežejo visoko v zrak, pod zemljo pa globoko in prst. To so ti pravi labirinti. Imajo po več nadstropij, nešteti rovi prepletajo vso zgradbo: vodoravno, navpično in počez. Tujec bi se ne znal v njih. Moje domovanje je staro kakih deset let. Kar precej razsežno je in dobro utrjeno, ni-

kakor pa še ni med največjimi. Le žal, da ga ne bom več videl. Tako mi je hudo. . ."

"No, no, ne začni se mi spet cmeriti! To ni za vojščaka! Pazabi na solze in povej mi, kako se je vaše domovanje pred desetimi leti začelo. Nak, to boš povedal pozneje. Vrniva se nazaj na moje vprašanje, ki sva nanje skoraj že pozabila. Bil si že na tem, da mi pripoveduješ, kako so vas predlanskim sprejeli doma, ko ste se zmagovalno vrnili. Ko boš o tem govoril, ti bo nehalo biti hudo."

"Imaš prav. Spomin na zmagovalje me zmerom spet postavi na noge. Bilo je tako. Med našo odsotnostjo na bojnem pohodu so se doma pridno pripravljali na slovesen sprejem. Oboji, rdeči in črni mravljinčci, naši sužnji. V okolici so se potikali ogledniki, mi jim pravimo skavti, in so pazili na znamenja, napovedujoča naš povratek. Ko smo vsi trudni pritavali s težkimi tovori v čeljustih v bližino gradu, so privreli ven naši sužnji in nam po vrsti odvzemali ličinke. S vso brzino so jih odnašali v podzemeljske shrambe. Mi se za tisto zalego nismo prav nič več menili, ni bila več naša skrb. Pomikali smo se olajšani proti odprtim vratom in naprej v notranjost. Če je kdo med nami omahoval od truda in lakote, ga je eden od sužnjev prijel pod pazduho in ga odvedel v notranjost. Prvo je bilo, da smo dobili kapljico sladke medicine, lahko tudi dve ali tri. Potlej so nas sužnji lepo očedili, skrtačili in zlikali. Šli smo k počitku in si nabrali novih moči. Ko je zjutraj posijalo sonce, smo šli ven in se dali njegovim žarkom krepko ogreti. Bili smo že do kraja sposobni za nov bojni pohod, če bi bilo potrebno. Toda zaenkrat smo imeli dovolj zalege za naraščaj in se ni bilo batí za pomanjkanje v bližnji bodočnosti. Sonce nas je kmalu zlakotilo, pa smo se vpračali v notranjost in s čeljustmi klicali po nadaljnji hrani. Oprosti, da ti tu povem eno stvar. Naša doma narejena medicina je neprimerno boljša kot ta iz tvojih ust, čeprav ti tega prav nič ne očitam".

"Zanimivo, zanimivo! To si zdaj lepo razložil, pojdiva k nadaljnemu vprašanju. Dejal si, da je vaše domovanje staro okoli deset let, koliko je pa vaša matica stara?"

"Prav toliko! Saj je ona ustanovila našo naselbino. Vsi, kar nas je tam doma, smo njeni otroci. To se pravi, kar nas je rdečih, odkod prihajajo črni, itak že veš."

"Kako pa dobite matico? Kako se rodi? Ali je pri vas podobno kot pri čebelah? Ali tudi mravlje rojite? Ali z roji ustanovljate nove naselbine?"

"Sem ti že rekel, da o čebelah ne vem prav nič. Dosti dobro pa poznam zgodovino naše naselbine od začetka do zdaj, pa tudi zgodovino naše matice. Ti bi menda rekla življenjepis. Pa to je dolga zgodba. Bojim se, da je ne bom mogel do konca povedati. Čutim, da mi spet sapa pohaja, moči me zapuščajo. Daj mi še enkrat nekaj kapljic

iz svojih sladkih ust, še enkrat in zadnjič. . ."

"Zakaj zadnjič? Saj imam bonbonov še toliko, da bi nahranila z njimi vse mravlje, ki tukaj mrtve leže. Škoda, da jih ne morem oživiti."

"Zadnjič, da, zadnjič! Čutim to in se prav živo zavedam. Kaj sem ti maloprej rekel? Tvoja sladkoba je mravljinu komaj za silo, slab nadomestek naše medicine. Podaljša življenje za kako uro, za dan pa že ne. Le nakrmi me še enkrat, upam, da si opomorem za zgodbo o matici. Povem ti pa odkrito, da me od tvoje sladkobe že nekaj vije in ščiplje v želodcu. . ."

Pošteno me je zaskrbelo. Kar sem mogla, sem hitela s pripravo oslajene sline in z najdobo pripravne travnate bilke. Na vso srečo je moj vojščak za nekaj časa pozabil na ščipanje v želodcu in mi je povedal čudoviti "življenjepis" svoje matice. Zpomnila sem si ga dobro in ga vam prihodnjič napišem.

MILOVAN DJILAS: BEYOND THE NEW CLASS

(New York, Harcourt, 1969),

TEJ NOVI DJILASOVI KNJIGI je napisal oceno v Slovenski državi dr. Rudolf Čuješ, profesor na kanadski univerzi. Med drugim pravi:

KOMUNIZEM V JUGOSLAVIJI. Djilas se zaveda, da je kot eden vodilnih komunistov Jugoslavije soodgovoren za komunizem in njegovo ravnanje v Jugoslaviji.

Svoje nekdanje ravnanje razlaga s trditvijo, da se je le polagoma priboril do novih spoznanj. Sprva je bil prepričan — in je dejansko še — da je bil komunizem kot revolucija potreben za hitrejšo industrializacijo zaostalega gospodarstva.

Njegovo novo spoznanje je, da je komunizem svojo zgodovinsko vlogo izvršil in da se mora bistveno spremeniti, če ne mara zavreti nadaljnjega potrebnega razvoja.

Jugoslavijo smatra Djilas za model slabosti in razkroja komunizma v teoriji in praksi, obenem pa model za narodni komunizem ter upanje, da bo doživel komunizem potrebno demokratično preobrazbo.

Po njegovem mnenju je dosegel razvoj industrijskih in družabnih odnosov v Jugoslaviji stopnjo, ko je nadaljnji razvoj možen le ob znantnih spremembah celotnega sestava. Smer novega razvoja mora biti v odpravi političnega monopola ene skupine nad družbo in gospodarstvom.

Danes so edina resnična ovira napredka družbe v Jugoslaviji privilegiji, ki jih uživajo komunisti v vladi ter v gospodarstvu.

Taka in podobna "spoznanja" je položil Djilas svojo knjigo.

VPRAŠANJE IMIGRACIJE v Avstralijo si je treba ogledati še od druge strani, tako opozarjajo nekateri, ki vsaj sami mislijo o sebi, da "vidijo globlje". Zdaj je vsa avstralska javnost zaverovana v geslo: Napolnimo Avstralijo z ljudmi, ali pa poginimo! Temu je treba postaviti nasproti drugo geslo, pravijo: Ustavimo imigracijo, da se ne zadušimo! Tisoč milijonov dolarjev izmečemo leto za letom v imigracijo, za zdravstvo, pouk in vzgojo nam pa manjka denar vsepovsod. Imigrantje — nad 100,000 vsako leto — ne zavzamejo avstralske praznine zunaj na deželi, stiskajo se v naših že tako prenapoljenih mestih in se dolgočasijo. Mnogi komaj čakajo, da spet odidejo. Ministrstvo za imigracijo naj se odpravi, vlada naj sprejema v Avstralijo ljudi, ki res potrebujejo zatočišča, ljudi vseh ras in barv, ustavi naj se naša propaganda po svetu, ki spravlja v Avstralijo ljudi, ki bi kaj lahko ostali tam, kjer so. — Tako in podobno govori ta druga stran o naši imigracijski politiki. Resnično pomisleki niso brez smisla.

Izpod Triglava

MARIBORSKI ŠASOPIS "VEČER" je v novoletnih voščilih zapisal tudi to: "Sloveniji želimo, da bi v letu 1970 dobila čimveč majcenih Slovenk in Slovenčkov. Če jih bo preveč, bo v tujini še tudi kaj zaslužka".

TEDENSKA TRIBUNA je zapisala: Do visoke izobrazbe se je pri nas moč dokopati poleg fakultetnega študija na več načinov. Najlažje je bilo med leti 1950 in 1960, ko smo ljudem na odgovornih položajih diplome na debelo poklanjali. Če si bil borec, si jo dobil kar tako. Če nisi bil borec, je bilo treba opraviti še malenkostni izpitek, na katerem gotovo nisi padel. Koliko premoremo takšnih lažnih izobražencev iz tistega obdobja, nihče ne ve. Statistik ni.

CELJSKI MOHORJEV KOLENDAR za 1970 je med tistimi, ki tožijo o pomanjkanju ljudi z višjo izobrazbo v Sloveniji. Navaja izjave inženirja Marka Kosa: "Slovenija je glede tega v Evropi na enem zadnjih mest." Člankar v Kalendarju pojasnjuje: "Ker pride v Sloveniji na 10,000 prebivalcev komaj 50.8 študentov. Hrvaška in Srbija jo visoko prekašata. Kar je hujše: Slovenija nima upov, da bi svojo izobrazbeno strukturo v prihodnjih letih izboljšala, temveč bo narobe, še bolj bo nazadovala. Takšen položaj je porazem. . . ."

V GORICI je bilo predavanje za mladino o spolnosti in spolni vzgoji. Predavala je ga dr. Ema Petrlova iz Maribora. Pred leti je s svojim možem izdala v celjski Mohorjevi knjigo NAŠE ŽIVLJENJE. Govorila je v prijetnem kramljanju, po domače in z ljubeznijo. Dokazovala je veljavnost etičnih in moralnih krščanskih načel iz čisto naravnega človeškega zakona. Taki dokazi so najbolj prepričljivi, zlasti za tiste, ki mislijo, da samo verstva govori o dobrem in slabem, o moralnem, in se zato poživljajo na vsak moralni zakon, ker do vere nimajo pravih odnosov. — Tako poroča goriški Kat. Glas.

PONOVITE NAROČNINO

JANEZ VIPOTNIK, predsednik SZDL, je dejal in dal zapisati: Nevarnost obujanja klerikalizma obstaja vse dotlej, dokler v kakoršni koli obliki obstajajo težnje po posebnem organiziranju vernikov za zadeve splošno človeškega pomena, po propagiranju katoliških nazorov izven področja vere, v postavljanju katoliške socialne, politične, kulturne in ekonomske doktrine za pravično družbeno ureditev. Potrebno je torej reagirati na vsak pozamezan primer in razčiščevati na kraju samem politične sile.

KATOLIŠKI GLAS v Gorici pravi na gornje Vipotnikove besede: Vipotnik torej odreka slovenskim kristjanom prav tisto, k čemur jih pozivlje zadnji koncil: da se vključijo v družbo in jo posvetijo s svojo dejavno prisotnostjo. In dodaja grožnjo: Imamo zakonita pota, da vas pokličemo na odgovor. Sami boste krivi, če boste deležni omejitve svoje svobode. Mirujte, vero gojite le zase, pa bo vse v redu. Tak "dialog" so vpeljali komunisti že med vojno s katoličani in drugimi sopotniki. Oni edini imajo besedo, drugi smejo le plaho kaj pripomniti. Mi takega sodelovanja ne sprejememo, ker ni vreden svobodnega človeka.

V VASI PODREBER pri Polhovem gradu so v ondotni sicer dokaj nepomembni podružnični cerkvi odkrili znamenite freske iz prvih let 16. stoletja. Slike predstavljajo "sveto Nedeljo" — veliko Kristusovo telo z mučilnim orodjem ob strani, poleg te velike slike je polno drobnih podob s prizori dela na polju. Vse slike so bile nekoč prepleškane z beležem in ostale pod njim nepoškodovane. Umetnosti zgodovinarji so nad to nepričakovano najdbo zelo navdušeni. Vse kaže, da bodo po "zakotnih" slovenskih cerkvah odkrili še več nadaljnjih umetnostnih znamenitosti.

ŽUPNIJA CANJKOVA v Prekmurju, ki smo o njej nadavno poročali, kako je bila že razpita med vernimi in nevernimi doma in po svetu, je končno doživela popolno pomirjenje. Farani so se zedinili in napravili križ nad žalostno bližnjo preteklostjo. Opustili so samolastno izbiranje župnika. Letos v marcu so mirno sprejeli novega župnika, ki ga jim je poslal mariborski škof. Njegovo ime je Anton Fakin. Zdaj je cerkev zopet odprta in v njej se redno opravljajo vsa boguslužna opravila.

MOHORJEVA DRUŽBA V CELJU napoveduje med drugimi knjigami za prihodnje leto tudi eno z naslovom: LETO 2000. Njen avtor je dr. ing.

Misli, June, 1970

Anton Kuhelj. Svetovati bi bilo, da se naslovu pripiše besede: Malo prezgodaj! Vendar je upanje, da se ljudje ne bodo motili, ker družba napoveduje tudi Kolendar za leto 1971.

LJUBLJANSKA OPERA je gostovala v Trstu in v Kulturnem domu izvedla opero *Pikova dama*. Slovenci na Tržaškem in Goriškem so se močno zanimali za to prireditev in se je velikem številu udeležili. Dvorana je bila obakrat do kraja napolnjena. Izvedla opere je bila na višku. Gostovanje ljubljanske opere je slovenski manjšini v Italiji poživilo ponos, da pripada narodu, ki je sicer primeroma maloštevilen, pa zmore tako odlično opero.

NA MULJAVI PRI STIČNI, v Jurčičevi rojstno fari, je umrl upokojeni župnik in zelo priljubljen ljudski pisatelj Pavel Perko. Pred malo leti

smo tudi v Avstraliji razpečavali zbirko njegovih povesti. Župnik Perko je bil rojen v Poljanah nad Škofijo Loko leta 1877. V duhovnika je bil posvečen leta 1901. Bil je med najstarejšimi slovenskimi duhovniki.

V TRŽIČU NA GORE NJSKEM so imeli misijon, ki je dokazal, da ondotna farna cerkev nikakor ni prevelika. Posebna zanimivost misijona je bila v tem, da sta poleg misijonarjev zdravnik in zdravnica, ki sta govorila staršem o vzgoji otrok. Posebej je pa zdravnik govoril fantom o pripravi na zakonski poklic. Imel je nad 500 poslušalcev.

SMUČARJI V KRANJU so dali v neki list naslednji oglas:

"Nujno potrebujemo primerno množino snega. Ponudniki so vljudno naprošeni, da odložijo sneg jutri zjutraj na vrhu Krvavca".

"DRUŽBENA SAMOZAŠČITA" V SLOVENIJI

TO JE NOVA OBLIKA kontroliranja vseh in vsakega: doma in po svetu. Vodita jo partijca Tine Remškar in Franc Šetinc. Dva nova komunistična komisarja-policista! Svojo nalogo sta razložila v ljubljanskem DELU.

Remškar: "Družbena samozaščita naj postane sistem, kjer bo skrb za našo varnost pred vsemi sovražniki in negativnimi pojavi, ki lahko ogrožajo in slabijo naš družbeni sistem, postane pravica in dolžnost našega samoupravnega mehanizma in vsakega državljana. To bo vsakodnevna in trajna naloga vseh organov in vseh občanov."

Z drugo besedo: medsebojno vohunjenje in policijsko zasledovanje!

Šetinc: "Imam v mislih samoobrambo pred zunanjim in notranjim sovražnikom. Postati mora koncept našega vseljidskega odpora . . . Doslej smo premalo storili za naše ljudi v tujini. Pri tem mislim na prizadevanja, da bi jih usposobili za samozaščito, predvsem tudi na preventivno. . . tako bi kazali svojemu okolju resnično podobo naše družbe, drugačno od tiste, ki jo v popačeni, zlonamerni obliki kaže politična emigracija."

Torej vohunjenje tudi v tujini!

Misli, June, 1970

Na tu zgoraj podčrtane besede priporočamo tovarišu šetincu: študirajte verze mladega pesnika **Toneta Kuntnerja**, ki živi tam, pesnikuje tam, objavlja svoje pesmi tam in seveda dobro ve, kakšna je "resnična podoba družbe" tam! Tržaška M-LADIK A ga nam je nedavno predstavila:

Jaz vidim propadanje zemlje
in propadanje ljudi,
ki na tej zemlji živijo.
Jaz vidim delavce odhajati
s trebuhom za kruhom;
jaz jih vidim, ki se odrekajo
svojemu državljanstvu
in celo svoji narodnosti.
Jaz vidim razkošne vile
v razkošnih predmestjih
in vidim siromašne,
improvizirane barake.
Jaz vidim družbene kraje (tatvine),
korupcije . . .
Jaz vidim, kako poštenim ljudem
počasi zmanjkuje vere
v lepšo bodočnost.

In tudi moj prijatelj vidi vse to,
pa je drugače zagrizen partijec.

TOPSY, NIGER IN MAGHY

Joža Maček, Canberra

PISEM ZGODBO, KI SEM JI bil priča tudi sam. Še trohica v njej ni izmišljena. Godila se je v viktorijskem kraju Dookie, kjer imajo veliko poljedelsko šolo. V njihovem jeziku se ji pravi: Agricultural College. Tam sem bil v službi v letih 1950 — 60.

Imeli so konja, ki mu je bilo ime Topsy. Njegovo delo je bilo, da je vsak dan peljal lovca na zajce po zemljišču, ki je bilo zelo razsežno. Zajci so delali škodo na polju, morali so jih trebiti. Lovca je spremljalo kakih šest psov in eden ali dva študenta. Z lova so se vrnili včasih s plenom do 20 zajcev, včasih pa tudi praznih rok. Zajčje kože je lovec prodal, meso so pokrmili psom.

Naš Topsy je imel v konjaku poseben prostor in se ni dosti mešal med druge tovarne konje, ki jih je bilo nekako 30. Vso to konjsko družino so krmili študentje poljedelske šole, v kolikor se konji niso prosto pasli zunaj. Delali so težko, najlažjo službo je imel Topsy. Vpregli so ga v lahek voz, nanj je sedel lovec in študent, psi so šli ali tekli peš, pa se je vprega spustila v poljano. V dir ni bilo treba Topsyju nikoli. Zvečer se je vrnil k jaslim nič preveč utrujen. Tam je dobil pod zob lepo merico kot drugi konji.

Neki večer je našel ob sebi čudno družčino. Pod svojimi jaslimi je zagledal lepo psico. To ga ni prehudo motilo, postal je pa radoveden, ko se je od tam zaslišalo čudno cviljenje. Sklonil je glavo in ugotovil, da je psica dobila mlado družino. Sprva je pokazal nejevoljo, hotel bi celotno gnezdo nekam odriniti. A ko je videl, kako prijazno in krotko se mu je psica-mati umaknila, se je z novim položajem kar sprijaznil.

Pasji mladiči so kmalu toliko dorasli, da jih je mama odpeljal iz konjaka. Le eden je ostal, menda sam ni vedel zakaj. Našli so ga študentje in prikupil se jim je. Ker je bil črn, je dobil ime Niger. Hranili so ga, da mu ni bilo treba biti lačen. Kmalu so ga začeli jemati s seboj na lov in smel se je gosposko voziti, dočim so drugi psi morali peš. To je trajalo le nekaj časa, dokler ni dorasel do vrha. Tedaj je tudi sam hodil peš, pa vedno tik ob Topsyju.

Naši konji s Topsyjem vred so seveda imeli tudi svoje proste dneve. Tedaj so se po ves dan pasli zunaj, zobjanje so pa dobivali v posebne jasli pod velikim evkaliptom. Zgodilo se je pa, da si je v vejevju enkalipta tik nad jaslimi napravil svoj domek priči par in vrste Magpie. Ti ptiči so

podobni našim srakam. Samec in samica sta bila huda na vse, kar je prišlo pod drevo, le konjem ni sta napravila nič žalega. Človek je moral biti previden. Tudi meni samemu je nekoč zmanjkal na glavi šop las in renčanje napadalca je bilo slišati daleč.

Kljub temu se je študentom posrečilo, da so enega mladiča ukradli, ko je mu je perje že dovolj zraslo. Zopet je bila lovska skupina tista, ki je prevzela skrb za njegovo rejo. Očitno je bil hvaležen. Nič ni kazal domotožja po gnezdu, kar do kraja se je udomačil. Ime je dobil Maghy. Ko je že svobodno poletaval, se ni menil za druge "srake", ves je stal na lastnih nogah. Najrajši se je družil z Nigrom, ta je pa tudi kaj rad imel okoli sebe Maghyja. Celo na lov sta hodila skupaj in samemu Topsyju je to dobro delo.

Maghy je bil tudi sicer bistre glave. Malo da se ni naučil govoriti. Posnemal je dobro nekaj besed, najbolj kletvice, ki so mu jih študentje nalašč ponavljali. Posebno dobro je pa ponarejal konjsko rezgetanje. V tem je bil pravi mojster. Nekoč sem bil priča, kako so neki obiskovalci naše šole iskali z očmi konja, končno pa na svoje začudenje zagledali ptiča v bližnjem grmu.

Tako je vladalo veliko prijateljstvo med Topsyjem, Nigrom in Maghyjem. Kar niso mogli biti drug brez drugega. Zanimivo je bilo opazovati to našo trojko ob jaslih pod evkaliptom. Ko je študent natrosil zobjanja v jasli, je Niger odganjal vse druge konje, dokler ni bil Topsy na mestu. Ko se je Topsy vrnil na pašnik, je Niger sedel poleg njega, na najbližjem drevesu je pa čepel Maghy in veselo razgetal. Vmes je včasih bleknil kakšno kletvico, pa moram reči, da hudičal ni, ker je znal kleti samo po avstralsko. Mi smo se vsemu temu že tako privadili, da nas je komaj še zanimalo.

Na žalost pa — tudi živalim velja: sreča je opoteča. Naš Topsy je začel pešati. Polotila se ga je zavrtna bolezen in žvinozdravnik je dal le malo upanja. Ugotovil je tudi, da je bolezen nalezljiva — Topsy mora v izolacijo . . . Naš oskrbnik — "Boss" smo mu rekli — je pa napravil kratek postopek: Topsyju smrt! Niger in Maghy sta žalostno frlela okoli njega, kot bi razumela njegovo usodo. Z začudenjem sta pogledovala grmado drv, ki so jo študenti znašali skupaj na travniku. Le kaj naj to pomeni?

Neki poletni večer smo že v mraku ležali pred poslopjem v travi, ker je bilo prevroče iti spat pod streho. Nenadoma zagledamo čuden sprevod, ki se je odvil od konjaka. Prvi je bil "boss", za njim dva študenta z vojaškima puškama, za njima je stopal Topsy bolj po treh nogah kot po štirih, zadnji je stopal Niger. Bil je potr, kakor da gre za pogrebom, a ustavil se je vsaj 50 metrov pred grmado. Ma vrhu drv je sedel Maghy in rezgetal ter žvižgal, kar je tudi že dobro znal.

Topsyja so postavili poleg grmade. Nekaj metrov proč sta obstala študenta s puškama in čakala na povelje. Ko je boss zamahnil z roko, je počilo. Topsy se je zgrdudil, Maghy kriče odletel v nastajajočo noč. Niger je pa na svojem mestu tulil in zavijal tako neznansko, da je šlo vsem skozi ušesa.

V SPOMIN NA OBISK

ŠKOFA DR. JANEZA JENKA

DARUJEMO

Ža Slovenik

\$ 30: bratje Šveb; \$ 10: Jože Marinč, Lucijan Kos, Franc Vravec, Karl Levstek; \$ 5: Franc Brengantič, Janez Mivec, Stanislav Frank; \$ 4: Neime-novana, Jože Cej; \$ 3: Ivan Legiša, Anton Brne; \$ 2: Emil Lozej, Alojz Macedoni.

V petih mesecih tega leta je zbrana vsota \$ 566: (400 smo že odposlali in prejeli iskreno zahvalo). Imamo pred seboj 7 mesecev, da zberemo, kar še manjka do "letošnjega" tisočaka. Ne bi smelo biti pretežko. Kaj pravite? Nič ne rečemo, darovali bomo! Tako je prav!

Misli, June, 1970

Sledil je pogreb v ognju. Topsyju so odsekali glavo, njega samega pa zavalili na grmado. Vse skupaj so oblili z kerosinom in zažgali. Naenkrat je bila grmada v veselem plamenu. Krvniki so se odstranili in od daleč opazovali ogenj. Tedaj se je Niger približal goreči grmadi in še huje tulil. Naenkrat je utihnil in se pognal v kres. Ogenj je objel tudi njega in nastal je mir. Nekaj časa je še pokalo v goreči grmadi, potem je vse potihnilo. Tudi mi smo do kraja utihnil. Tesno nam je bilo pri srcu ob tem nenavadnem koncu dveh prijateljev, ki sta bila tudi naša

No in — kaj pa Maghy? Kam je odletel pred ognjem, je njegova skrivnost. Jaz vem samo to, da ga od tedaj živa duša na našem zemljišču ni več videla. Le spomin nanj, kakor na Topsyja in Nigra, nam je neizbrisno ostal.

PRED SODBO SRCA

I. Burnik

*Ko dnevu priveslam na kraj,
moj "danes" več ne bo imel pomena.
Srce zaplavalo bo v sij plamena
in avtobus ne bo peljal nazaj.*

*Strmel bom v nočno lesketanje,
si praskal v temi vrat ušiv.
Nem stopil bom pred sodbo — kriv
za vsako nepremišljeno dejanje.*

V PUSTINJI

I. Burnik

*Otrpel govtam puščavsko goloto,
željan strmim v nebo —
Rad bi dobil vsaj kapljico
na dlan — pozabil bi to samoto.*

*Namesto hladne vode
rumeno sonce me bode
v steklene oči — a srce krvavi
kot obstreljen pes v viharju.*

SLOVENSKO POMORSTVO

Tomaz Možina, Sydney

NAŠI PREDNIKI SO pred več kot tisoč leti osvojili in naselili kos morske obale prav tam, kjer se morje najgloblje zajeda v evropsko celino. Tuji narodi so jih odrivali od morja, toda naši dedje so poznali vrednost tega "okna v svet" in so se krčevito upirali. Bila je to dolga in žilava borba.

Ljubezen do morja, kljub vsemu, ni v našem slovenskem narodu nikdar zamrla; o tem pričajo stare narodne pesmi, povesti in naša stara literatura, kakor tudi dejstvo, da se je vedno relativno mnogo Slovencev rado posvečalo pomorskim poklicem in dejavnostim, ki so bile v zvezi z morjem. Toda o tem sem pisal že zadnjič.

Devet let po končani drugi svetovni vojni je Slovenija po podpisu tkz. Londonskega sporazuma vendarle zakonito dobila morsko obalo od Šentjernejskega zaliva do izliva reke Dragonje. Obalni pas res ni dolg, je pa dragocen in na pomembnem zemljepisnem položaju.

Postopoma so se tedaj začele, na naši slovenski morski obali razvijati razne veje pomorskega gospodarstva.

Iz male pomorske agencije "Agmarit" v Piranu se je z leti razvilo podjetje "Val", pa "Slovenija Linije" in nato "Splošna Plovba". To zadnje je veliko brodersko podjetje, ki se ukvarja s prekomorsko plovo, t.j. linijsko in trampersko; ima pa tudi odsek za veliko in malo obalno službo. V plovnem parku so prekoceanske ladje: "Bled", "Korotan", "Martin Krpan", "Rog", "Bohinj", "Ljubljana", "Koper", "Piran", "Bela Krajina"

in še druge. Te ladje plovejo po vseh morjih sveta; baje so bile tudi v avstralskih vodah.

Posadke teh ladij sestavljajo po večini Slovenci in tudi poveljevanje je v slovenščini. Ti kapitani in častniki so se šolali v Slovenski pomorski trgovski akademiji, ki je bila ustanovljena že sept. 1945 v Semedeli pri Kopru. Pozneje se je ta ustanova preselila v Piran in danes deluje kot Srednja in višja pomorska šola z navtičnim, strojnim in ladjedelskim odsekom. Naj omenim, da je bilo med absolventi tudi nekaj deklet, ki so zatem služile kot "častnice".

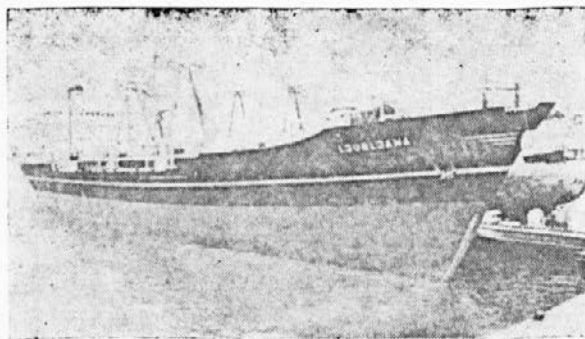
Slovenski ribiški naraščaj pa vzgaja "Ribiška šola", ki je v tesni povezavi s podjetjem "Riba" oz. "Delamaris" v Izoli.

Med Portorožem in Piranom je ladjedelnica in popravilnica manjših plovnih enot. Malo naprej v Sv. Luciji se pa gospodarsko pridobiva morska sol.

Leta 1958 se je začela graditi luka Koper, skupno s skladišči, cisternami in drugimi pristaniškimi napravami. Nova železnica pomaga luki, da raztovori in razvozi na leto že blizu 1 milijon ton blaga.

Uspešen razvoj naštetih pomorskih dejavnosti je prispeval, skupaj z obmorskim gostinstvom, levji delež splošnemu slovenskemu gospodarstvu.

Nedvomno je bilo morje in pomorstvo tisti činitelj, ki je v veliki meri pomagal k slovenski blaginji in je s tem Slovenija postala ena naprednejših dežel v svetu.

TO NI OD ZLATE

POROKE PLUTOVIH

UREDNIK NAJ ŠE ENKRAT zapiše: Ta zgod-bica ni od zlate poroke rojakov Jožeta in Kristine Plut v Brisbanu. Zgodilo se je pa, da jo je urednik prav tiste dni bral v Kolendarju in je nehote mislil na slavnost v Brisbanu. Naj bo zgodbica tu ponatisnjena. Ne v spomin ali v čast zlatoporočencev v Brisbanu, samo za kratek čas in — malo za smeh.

ZLATA POROKA

(Franc Roš: Naši otroci)

Tisto nedeljo so v Lipovici slavili zlato poroko. Minilo je namreč petdeset let, kar sta se poročila Milko in babica. Zdaj sta bila vsaj že skoraj 80 let stara. Seveda je med povabljenimi bila tudi njuna pravnukinja Milka z očetom, mamom, bratoma in drugimi sorodniki.

Naslednji dan je Milka v šolo prinesla velik kos čokoladne torte, ki ga je bila dobila od starega dedka in babice. Dala je torto pokusiti svojim sošolkam. Potem se je pričel pouk. Učiteljica je Milko poklicala na oder, da bi povedala, kako je bilo na zlati poroki. Vsi so radi poslušali, ko je pripovedovala:

Dopoldne smo šli v cerkev. Dedek in babica sta se tja pripeljala v okrašenem avtomobilu. Gospod župnik ju je še enkrat poročil. Med mašo sta zajokala in še drugim so prišle solze v oči. Pevci so lepo peli in orgle so zraven igrale. (Do sem pač drži tudi za Brisbane, naprej pa menda ne. — Ur.)

Kosilo je bilo na dedkovem domu. Ob dolgi mizi sredi nas sta sedela zlatoporočenca v praznih oblekah, oba s snežnobelimi lasmi. Vsi smo imeli na prsih pripete bele šopke. Jaz sem sedela prav dedku nasproti. Jedli smo imenitno kokošjo juho z rezanci, nato krompir in riž z mesom in pečenko, pa še solato in kompot. Nazadnje tudi čokoladno torto. (O, tudi to najbrž drži! — Ur.)

Naenkrat pa je dedek nekaj zagodrnjal in si s prstom segel v usta. Iz ust je nekaj privlekel. Tisto je zavil v robec in vse skupaj vtaknil v žep. Potem je potožil babici in sem ga jaz slišala:

“Kakšna smola! Pa ravno za zlato poroko! En edini zob sem še imel tukaj zadaj v čeljusti. Zdajle sem žvečil meso, pa mi je izpadel!”

Dedek s svojimi vdrtimi čeljustmi je bil videti še bolj žalosten. Babica ga je potrepkala po roki. Nekaj je rekla, pa nisem slišala. Sama je imela še

polno zob, seveda največ takšnih, ki jih je vsadil zobozdravnik. Dedek pa ni nikoli maral iti k njemu.

Potlej si je dedek potegnil iz žepa robec, da je vanj skrnil svoje pokašljevanje. Pri tem mu je iz robca na tla zdrknilo tisto, kar je poprej v robec zavil. Sam tega ni opazil, jaz pa. Bil je njegov zob. Pod mizo se je zakotalil naravnost k meni. Pobralla sem ga in zavila v kos papirja. Bil je velik rumen zob. Rada imam dedka in babico in tale zob sem si želela pridržati za spomin.

Spet je dedek zakašljaj in iz žepa potegnil robec. Zdaj se je pa domislil zoba, ki ga je bil poprej v robec zavil. Toda ni ga bilo več. Pričel je gledati po tleh. Takrat sem ga jaz poklicala:

“Ljubi dedek, ali iščete zob? Padel vam je na tla in jaz sem ga pobralla. Ali ga smem obdržati?”

“Čemu ti bo moj zob?” se je začudil.

“Rada bi ga imela za spomin na to zlato poroko in na vas.”

“Zob za spomin! O ti Milka milkasta, kaj vse ti pride na misel! Glej, vseh petdeset let in še dvajset po vrhu mi je zvesto služil. Izmed vseh zob mi je bil ta najzvestejši. No, le imej ga. Morebiti pa meni zraste še kak nov zob. . .”

Tako se je na kraju še pošalil. Torej mi je ostal ta dedkov zadnji zob. Ampak zlato poroko smo lepo obhajali. Godec Miha je pridno igral na harmoniko. Vsi so peli zdravice in trkali s kozarci. Bilo je tako lepo, da tega ne bom nikoli pozabila. Pa tudi dedka in babice ne. Da bi le oba ostala še dolgo živa in zdrava! (To pa spet “paše” zlatima Plutomama — Ur.)

NADALJNI DAROVI ZA SKLAD

in druge namene

§ 7: Vlasta Klemenčič, Renzo Trinko; § 5: Stefan Šernek; § 4: Jože Pohlen; § 3: Jože Kovačič, Franc Plohl, Anton Brne, Maks Hartman, Vili Mrdjen;

§ 2: R. Baranowski, Stanko Vatovec, Branko Jerin, Jožef Cej;

§ 1: A. Berkopec, Ivan Žic, Jože Ferbežar, Marica Ozvatič, D. Zorzut, John Jerenko.

P. PODERŽAJ, Indija: Anton Brne § 3, Neimenovan § 3, Jožef šerbenc § 10.

SLOMSKOV SKLAD: Neimenovan § 2.

Bog povrni vsem!

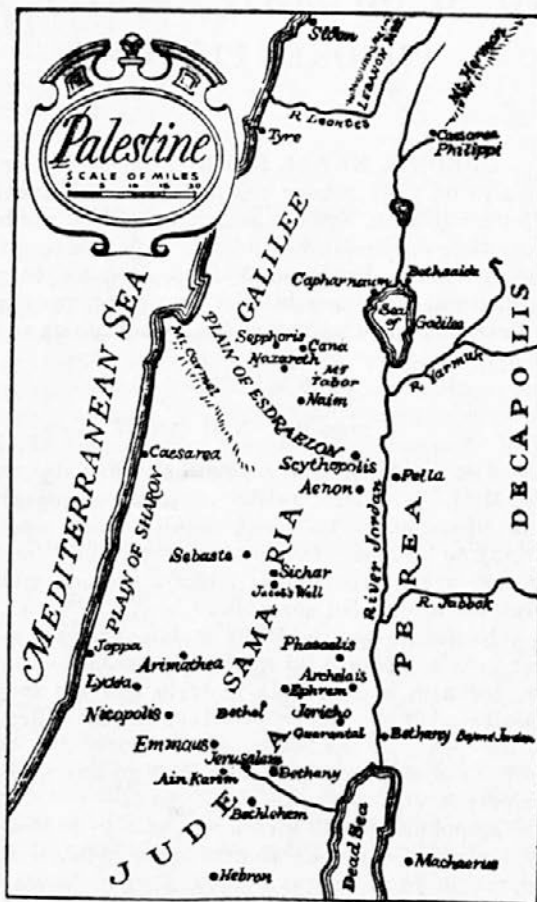
KAJ SE VAM ZDI O KRISTUSU? ČIGAV SIN JE?

(Mat. 22,42)

Vernim katoličanom je odgovor lahak. Vendar se je bati, da Kristusa premalo poznamo in malo vemo o njem. Pozabili smo. Prav bo, če ponovimo vsak mesec nekaj, kar so evangelisti o njem napisali. Poznanje Kristusovega življenja in delovanja bo poglobilo našo vero vanj.

Besedilo evangelijev imamo tu spodaj na levi strani, na desni pa pojasnila k besedilu, da nam bo lažje razumljivo. Priložena je zemljepisna karta Palestine, da lahko sledimo, kje se dogodki evangelijev vršijo.

Če pravimo, da smo Kristusovi moramo Kristusa kar najboljše poznati!

ŠE NA POTI V EMAVS

Približali so se trgu, kamor so šli, in On se je delal, da gre dalje. In silila sta ga, govoreč: Ostani z nama, zakaj proti večeru gre in dan se je že nagnil. Vstopil je, da bi ostal z njima. Ko je pa sčedel z njima k mizi, je vzel kruh, ga blagoslovil, razlomil in jima dal. In odprle so se jima oči in sta ga spoznala; on pa je izginil izpred njiju.

In rekla sta drug drugemu: Ali ni bil najino srce goreče v nama, ko nama je po poti govoril in razlagal pisma?

In vstala sta še tisto uro in se vrnili v Jeruzalem; našla sta zbrane enajstere in tiste, ki so bili z njimi, in ti so pripovedovali: Gospod je res vstal in se prikazal Simonu. Tudi onadva sta pripovedovala, kaj se je bilo zgodilo na poti in kako sta ga spoznala po lomljenju kruha, pa tudi jima niso verjeli.

UČENCA SPOZNATA JEZUSA

Morala je biti vsaj dobra ura, da so korakali skupaj proti Emavsu Jezus in oba učenca, Kleofa in še eden. Nista bila apostola, le verjetno dva od dvainsedemdesetih. Jezus je razlagal in razlagal, učenca sta se čudila. Pomen stare zaveze z besedami prerokov se jima je čisto na novo odpiral. Kako jima je bilo pri srcu, sta pozneje sama drug drugemu povedala: srce jima je bilo "goreče". . .

Rečeno je, da se je Jezus "delal", kakor da hoče naprej, ko so dospeli na cilj. Ni misliti, da bi se bil ponarejal. Da ga nista povabila v hišo, bi bil pač res šel naprej. Povabilo se je rad odzval.

Končno sta ga spoznala: ni samo kak zelo učen judovski poznavalec svetega pisma — vstali Zveličar je! Začudenje je bilo tako globoko, da sta jo takoj mahnila nazaj v Jeruzalem.

Zvečer tistega dne, prvega v tednu, je prišel Jezus sam pri zaklenjenih durih, kjer so bili zbrani učenci iz strahu pred Judi in so o tem govorili. Sedeli so pri mizi. Stopil je mednje v sredo in jim rekel: "Mir vam bodi!" Vznemirili so se in se prestrašili in so mislili, da vidijo duha.

In rekel jim je: "Kaj ste preplašeni in zakaj vam vstajajo dvomi v srcih? Poglejte moje roke in moje noge, da sem jaz sam. Potipljite in pogledajte, zakaj duh nima kosti in mesa, kakor vidite, da imam jaz."

Ko je to rekel, jim je pokazal roke in noge in stran. Ker pa od veselja še niso verjeli in so se čudili, jim je rekel: "Imate kaj jesti?" Dali so mu kos pečene ribe. In je vzel in vpričo njih jedel.

Tedaj jim je spet rekel: "Mir vam bodi! Kakor je Oče mene poslal, tudi jaz vas pošljam." In po teh besedah je dihnil vanje in jim govoril: "Prejmite Svetega Duha; katerim grehe odpustite, so jim odpušteni; katerim jih zadržite, so jim zadržani."

PRIKAZANJE TOMAŽU

Tomaža pa, enega izmed dvanajsterih, ki se imenuje Dvojček, ni bilo med njimi, ko je prišel Jezus. Pripovedovali so mu torej drugi učenci: Gospoda smo videli! On jim je pa rekel: Ako ne vidim na njegovih rokah znamenja žebeljev in ne vtaknem svojega prsta v rane od žebeljev in ne položim svoje roke v njegovo stran, ne bom veroval.

Cez osem dni so bili učenci spet notri in Tomaž med njimi. Jezus pride pri zaklenjenih vratih, stopi v sredo in reče: "Mir vam bodi!" Potem reče Tomažu: "Deni svoj prst semkaj in pogledaj moje roke; podaj svojo roko in jo položi v mojo stran in ne bodi neveren, ampak veren!"

Tomaž mu odgovori: Moj Gospod in moj Bog!

Jezus mu reče: "Ker si me videl, Tomaž, veruješ; blagor tistim, ki niso videli, pa so verovali!"

Še mnogo drugih znamenj je storil Jezus vpričo svojih učencev, katera niso zapisana v tej knjigi. Ta pa so zapisana, da bi verovali, da je Jezus — Kristus, Sin božji, in da bi po veri imeli življenje v njegovem imenu.

Misli, June, 1970

Kje so bili apostoli zbrani, ni jasno povedano. Ustno sporočilo ve povedati, da je bilo v dvorani zadnje večerje. Kaj jih je prignalo skupaj? Pač čisto človeške stvari: čutili so potrebo, da med seboj temeljito predebatirajo dogodke in pripovedovanju dneva. Kaj je na vsem tem — resnica ali zgolj pobožne želje? Videti je, da so se bolj nagibali na drugo plat, vsaj nekateri: preveč nepričakovano, komaj komaj bo res. . . Tudi učenca iz Emavs nista prepričljiva. . .

Moral je priti Jezus sam. Pa še tedaj: res ga gledamo na lastne oči — ali pa tudi prav vidimo? Res poslušamo njegove besede — ali pa tudi prav slišimo? Šele ko je z njimi jedel, je bila njegova telesna navzočnost do kraja prepričljiva.

Jezus je videl njihovo vero, bili so zmožni vzeti nase nove naloge — padle so jim na uho besede, s katerimi je Vstali ustanovil — zakrament odpuščenja. . .

"DENI SVOJ PRST SEMKAJ. . ."

Tomaž ali Toma je aramejska beseda in pomeni dvojček. Zakaj je bilo Tomažu tako ime, ne vemo. Bil je pač ime, ki ga ni imel samo ta. Grško govoreči so ime Tomaž prevedli v grščino — Didymos. Evangelist (sv. Luka) je zapisal oboje imen zlasti zato, ker je pisal pač v grščini in za grške vernike.

Med nedeljo velike noči in naslednjo nedeljo — kaj so apostoli počeli? Pač so se pripravljali na odhod v Galilejo, kakor jim je bil naročil Vstali po ženah, ki so ga videle po vstajenju. Niso še bili trdno uverjeni, vsaj ne vsi, da je res vstal. Vendar se jim je zdelo prav, da odidejo iz Jeruzalema, kaj naj pa zdaj ponoč tam? Tomaž je očitno vzdržal v svoji neveri ves teden. V nedeljo so se spet sešli, verjetno že dopoldne, da se končno dogovore za odhod. Tomaž je bil seveda tudi za pot v Galilejo, ni pa verjel, da bo tam videl Gospoda.

Tedaj ga je Jezus zagrabil za besedo. Pa kako! Poglej moje rane, otipaj jih — to si hotel! Znamanito je, da je Gospod obdržal na povečanem telesu rane, pa če bi bilo tudi samo za dokaz Tomažu. Niso krvavele, ali bile so. Tomaža je minila vsa upornost. Nič ni "tipal", na kratko je napravil svojo veroizpoved. . .

VISOŠKA

KRONIKA

Zgodovinska povest. Dr. Ivan Tavčar

Risbe napravil Tone Kralj

IV.

JEREMIJA, NEKOLIKO UŽALJEN, je sicer hladno odgovoril: "Kar sem dejal, sem dejal." Ali zahrumela sta sinova z enim glasom:

"Dvesto cekinov in še sto beneških kron!" Vzdignila sta se kakor razjarjena medveda in s pestjo mlatila po mizi, da je na nji rožljalo namizno orodje, kalikor ga ni bila poprej Margareta vzela s sabo.

"Dvesto beneških cekinov!" je tulil Othinrih. "Veliko več ni vredna cela naša beračija!"

"In povrh še beneških kron!" je rjul Marks. "Prodati se bo morala zadnja glava iz hleva, midva pa naj greva prosjačit ali pa k ciganom na Blegaš!" Tu je Marks popadal skledico na mizi ter jo vrgel za hišna vrata, da se je zdrobila na kosce.

Jeremija Wulfing je sicer prebledel, a odgovoril še ni ničesar. Ni pa mogla molčati Margareta mati in jokaje je spregovorila:

"Delali sva pa vendar tudi veliko. Z Margareto nisva nikdar držali križem rok".

Skoraj bi mislil, da sta sinova komaj čakala, da bi planila po pisanji svoji materi, ki je bila podobna kupu gospodinjske revščine. "Ti pa tiho bodi!" sta tulila oba in po gorjanski navadi sta jo tikala, kakor bi bila zadnja dekla pri gruntu.

"Ti pa čisto molči!" se je drl Marks. "Kaj pa si ti k hiši prinesla?"

Othinrih se je krohotal: "Tisto, kar vsaka ženska k hiši prinese!"

Zopet sta razbijala po mizi, a Jeremija Wulfing je še vedno molčal. Čudno je bilo, da ni vzel prav nič v varstvo druge svoje žene, ki je pod hrupom svojih polusinov kar skupaj lezla.

Onadva se nista mogla pomiriti; nasprotno, hitela sta iz enega divjanja v drugo. In še tako sta bila zaslepljena, da sta se lotila tudi svojega roditelja in gospodarja. Kričala sta:

"Kaj boste dali nama, ko dosedaj še prav nič dobrega imela nisva. Bila sva vola pri hiši in vedno v jarmu."

"Vi ste spali," se je norčeval starejši, "a zmerom je bilo vse obdelano".

"Veliko niste nikoli delali", je dodal mlajši, "še takrat ne, ko smo kosili in mlatili".

Očetu Jeremiji so se začele mešati vse črte po obrazu. Bil je mož, ki se je nerad razgrevaj, razvnel pa se je tedaj, če ga je zadelo pri najboljčutnejšem, če se mu je povedalo, kar je v svojem življenju najbolj nerad poslušal, ali tudi to sta mu povedala nerodna sinova tisti dan.

"Ako se prav pomisli", se je oglasil Marks, "je bilo skoraj vse materino, vašega prav malo".

"Mati", je sikal Othinrih, "je rada pravila: ko sem jemala očeta, ni imel drugega, kar je nosil na sebi".

Peklensko sta se zagrohotala. Marks je še dostavil: "Najbolje bo, če posadiva rdečega petelina na strehe! Potem bodo jemali beneške kronice, če bodo vedeli kje".

In Othinrih: "Potem boste toliko imeli, kakor tedaj, ko vas je najina mati jemala!"

Tako sta ta dva zaslepljenca napadala lastnega svojega očeta, kateremu sta dolževala pokorščino in ljubezen.

Jeremija Wulfing se je bliskoma vzdignil z mesta, kjer je sedel, z roko pa posegel k svetim podobam ter izvlekel izza teh podob dolg in debel brezovec, kakor ga jemljemo na polje, da priganjamo z njih leno živino.

Tedaj sta sinova postala plaha in od mize sta hitela, da bi rešila kožo udarcev. Ali pri hišnih durih ju je stari dotekel in nista mu mogla uiti. Brezovec je pel svojo glasno pesem, da je tleskalo po glavi, po hrbtu in roki, prav kjer je zadelo in kamor je padlo. Oče Wulfing ni pri tem izpregovoril niti najmanjše besedice, samo tepel je.

V šumu se je začul glasek, tenak, skrhan, prav kakor bi prihajal globoko izpod zemlje, kakor bi ga čul v sanjah ali polspanju. Na peči je pela stara mati:

K Bogu rada bi odšla,

oh, če bi smrt po me prišla!

Takoj se je pomirila hiša. Fanta sta izginila in oče je blagodejni svoj brezovec zopet vtaknil za table. V srcu sem občudoval te Nemce, da si vzgajajo otroke tako, da jih tepo, in najsi so že odrasli in prvi delavci v hiši. V Poljanah bi težko dobil dvajsetletnega mladeniča, ki bi se svojemu staremu očetu s silno ne uprl, če bi ta imel voljo ponižati ga pred tujci ter govoriti z njim z brezovcem.

Jeremija Wulfing je izpregovoril:

"Tako torej! Kar sem govoril, je izgovorjeno! Čez dva tedna bo dan svetega Ahacija. Sporoči očetu, da pridemo tisti dan v Loko. Grajski pisar — ali pa mestni pisar, ta je cenejši — bo zapisal, kar se mora zapisati, da bo vse v pravem in postavnem redu."

Razgovarjali smo se še o enem in drugem, nar kar sva z Lukežom odrinila. In lažja je bila hoja, ker sta bili bisagi prazni.

Hodila sva že nekaj tisoč korakov, tako da se je komaj še videl kos strehe pri Wulfingovi napravi. Dospela sva do kraja, kjer se je pot zasukala nizdol. Tam v bregu sta sedela Jeremijeva sinova. Pričakovala sta naju in to pri jako razburjeni volji; vendar pa nista imela pri roki nikakega orožja, s katerim se pri nas navadno pretepavajo mladi ljudje. Vstala sta in takoj sem opazil, da očetova šiba ni ostala brez sledov. Rdeče niti so se jima vlekli po obrazu in tudi po rokah.

Othinrih, ki je bil predrznejši od brata, je stopil predme z besedami:

"Ti pač misliš, da smo fantje v Davčah ovce, ki jih lahko pretepava vsak. Tako boš govoril po celi tvoji umazani dolini".

Pri tem sta se zopet šalila iz naše govornice in zopet omenjala pse, češ da lepše govore ko mi, ki smo menda krščeni pred božjim kamnom. Govorila sta z velikim zaničevanjem in prav nespametno se mi je videlo zasramovanje naše govornice, ko sta se vendar sama posluževala besed, da ti je bilo, kakor bi požiral zdrobljeno steklo, če si ju moral poslušati.

Premagal sem svojo jezo in ubogal svojo pamet, ki mi je velela, da se ne gre pripraviti ali še celo pretepatvati z njima, ki sta mi bila bratranca po materi in polubrata moje neveste. Tudi Lukeža sem krotil s svojimi pogledi. Molče sva hotela stopati mimo, kar pa je onadva še bolj razdražilo.

Othinrih se mi je postavil na pot in vprašal: "Ali te je kaj v hlačah, kranjska glista? To bi rad vedel".

Tudi Marks bi ravno isto rad vedel in Lukež je nekaj godrnjal o tem, da vsega skupaj ne sme va požreti.

Othinrih je na vsak način zahteval, da se moram metati z njima. Pristavil je, da moram imeti nekaj moči v sebi, ko se vendar ženim in ne sedim več pri skledici, v katero je mati nalila mleka.

Govornica je postajala vedno bolj trpka. Lukež je že odložil bisago in slekel suknjo ter si zavihal rokave. Že je pljunil v pest in kazal tako, da je vedno pripravljen udeležiti se pretepa, kakor se to spodobi nekdanjemu kirasirju in najsi je star že sedemdeset let. Pretila je nevarnost, da se spoprime, bodisi da bi se bili metali, bodisi da bi se bili za prst vlekli.

Naša ljuba Gospa z Malenskega vrha nam je prihitela na pomoč. Na kraj prepira je namreč prišla nevesta Margareta, katera je v trenutku izprevidela, da se hočemo tepsti, ker je prav dobro poznala ošabnosti in razposajenosti svojih bratov. Oštela ju je in z ostro besedo zapodila z mesta. In

čisto resnico zapišem, da sta Marks in Othinrih izgubila ves pogum in da sta se sestre zbala, kakor sta se bila poprej zbala svojega očeta! Še pristavim: ko se je tako jezila, ko je izpovedovala svoja brata, je bila zala in se je dopadla mojim očem.

Še nekaj časa je hodila z nama, bržkone v namenu, da bi s tem zadrževala brata, da se ne vrneta in ne iščeta zopetnega prepira. Ko je bila prepričana, da je nevarnost preprečena, je obstala in vzela nekje iz obleke majhen zavitek. Zopet ji je kri zalila beli vrat in sramežljivo je iskala besede, ki naj bi jo spregovorila meni. Kakor veste, je bil oče Jeremija poudarjal, da ji govornica mojega domačega kraja ne teče gladko. Margareta je hotela pri slovesu pokazati, da ji ta govornica ni tuja. Molila je zavitek proti meni, mešala je nekaj naših besed ter končala proseče: "Nemi, nemi!"

Vzel sem, ona pa je odhitela. Ko sem zavitek odvil, je tičal v njem kos pogače. Zavitek je bil v facoleteljček, kakor ga dajajo, posnemavši laško navado, neveste svojim ženinom.

Ponižno izgovorjeni "nemi" mi je zvenel še dolgo po ušesih in tudi potem, ko mi je bil Lukež razložil, da Tajčarji po soškem polju ravno tako mešajo govornico, da po naše zavijajo svoje nemške besede. —

Med daljšo potjo nisva doživela nič takega, kar bi bilo vredno, da bi se tukaj zapisalo. Hodila sva po isti poti, kakor prej, ko sva prihajala z Visokega. Na Svrčušah ni bilo človeškega sledu. Samo pri studencu je še bila črna lisa, kjer so cigani onokrat kuhali. V vsem gozdu ni bilo čuti glasu in prav lahko bi zaspal, kdor bi bil legel na zemljo.

Dospelvi na Blegaš je visoko nad nama v šumi prav močno zaropotalo, kakor bi padala posekana debla k zemlji. Strmeč sva obstala kaj če to to biti. Počez čez breg se je ropot širil in širil, dokler ni za streljaj nad nama po gošči prilomastil jelen, orjak in velikan. Divjal je, kakor bi visel v zraku, a po hrbtu je bil položil rogovje, ki je bilo dolgo ko dolga metla.

"A si ga videl?" se je začudil Lukež. "Da sem imel pri sebi svojo mušketo, izstrelil bi jo na njega, da bi se valjal po Frati. O jej, to bi bil pogled!"

Takoj se je ohladil, ko sem mu odgovoril:

"Kaj ko bi zvedel škof Albreht Sigismund? Ta bi ti pokazal, kaj se pravi streljati njegove jelene!"

"Ti visoki gospodje," je tožil Lukež, "prdržujejo vse zase, kar je količkaj dobrega. Nam berčem pa najslabšega ne privoščijo. Da bi jih vrag jemal!"

Pripovedoval mi je o pokojnem škofu Vidu Adamu, ki je na žalost loškimi podložnikom sedel na škofijskem sedežu dolgo vrsto let. Bil je trd vladar. Vsak dan je hotel imeti višjo desetino, vse dni svojega vladanja se je pravdal s svojimi podložniki, da so ti morali nositi kožo zdaj v nemški Gradec, potem zopet na Dunaj in enkrat celo k cesarju v Regensburg, ali kako se že ta prekleti nemški kraj imenuje. Opravili niso nič, ker je bilo in bo zmerom tako, da cesar ne izkljuje oči ne škofu ne najmanjšemu graščaku. Ali tudi naslednik Albrecht Sigismund ne bo dosti boljši, kar so že občutili podložniki v Železnikih. Sedem se jih je združilo, da so nekaj jelenov pobili. Ali je to kaj posebnega? Škof pa je obsodil vsakega, da plačaja sto in dvajset tolarjev. Kdaj jih je jelen vreden? Ali plačati so jih morali, če niso hoteli k Miholu Schwiffstrigkhu, ki daje slabo pijačo in slabo stanovanje!

Tako sva se razgovarjala, dokler nisva bila zopet na Visokem, kjer je oče Polikarp prav rad vzel v vednost Jeremije Wulfinga odgovor. Tudi nočem zamolčati, da se mi je tisto noč sanjalo o Margareti, njegovi hčeri.

V.

Ko je o priliki Lukež pripovedoval o ciganu, ki se je zanimal za železni zaboj na Visokem, je poslušal oče prav vestno in z zobmi je parkrat zaškripal. Ciganovo zanimanje mu ni hotelo iz glave in kot dober vojščak je vse odredil, da bi ga sovražnik ne iznenadil z nepričakovanim napadom. Pri sprednjih in zadnjih vratih smo napravili nove močne zapahe. Oče je zapustil klet ter se preselil s svojim zabojem v gorenjo hišo. Z Lukežom sva morala istotako v gornjo hišo. Vsako noč smo imeli pri rokah nabito mušketo in nabite pištole. Spodaj so spale ženske, v hlevu volar in pastir, dasi nismo pričakovali, da bi kdo udril k živini ali drobnici. Ta zadnja itak ni imela posebne cene. Nismo šteli, če bi bilo par glav več ali manj pri hiši. Zase nisem ničesar hudega pričakoval, ker se že dolgo ni čulo o kakem razbojništvu. Tudi s pogorja ni dospela nikaka novica. Zatorej sem bil prepričan, da so očetove skrbi pretirane in prevelike.

Ali nekaj dni pred Ahacijem po polnoči nas je prebudil šum pred hišo. Nekaj jih je letalo okrog poslopja, nekaj pa tolklo na sprednja vrata ter zahtevalo, da naj Polikarp izroči svojo vojno kaso, če noče, da s silo vlomijo v hišo.

Vsi smo vstali, še ženske v pritličju. Te so klicale ljudi na pomoč in hrup so uganjale, da se je čulo gotovo do Loga. Oče je prihitel k nam z golim mečem v roki, Lukeža je postavil k oknu.

da bi varoval hlev in zadnja vrata. Jaz in Jurij sva morala k sprednjim oknom, da ni bil brez varstva glavni vhod.

Razbojniki so se nekaj časa še pogalaji, a pogajanja niso dosegla ničesar, ker bi bil hišni gospodar rajši izgubil življenje, nego se odpovedal železnemu zaboju in denarju v njem. Razkačil se je do pen, ko je volarček iz hleva vpil, da so vdrli v ovčjak, ki ni bil trdno zaklenjen. In res so privlekli iz njega dva najlepša ovna ter ju odgnali v gozdove, ki leže okrog Svete Sobote.

Na sprednja vrata so nekaj časa razbijali, pa niso ničesar opravili, ker so bila z železom okovana. Lotili so se zadnjih vrat, ki so bila šibkejša in za vlom pripravnejša. Štirje moški so privlekli od nekod težak hlod in butali z njim ob vrata, da bi obnehal zapah. Ko smo se že bali, da odneha, je vzel oče samokres iz moje roke ter ga izstrelil proti onim pri vratih. Zadet ni bil nihče, pač pa se je grom razlegal po dolini. Že se je čula govornica iz vasi. Pri sosedu Debeljaku se je pokazala luč in cerkvenik pri sv. Volbenku je vlekel za zvon, da se je oglašal, kakor se oglašajo pri požaru.

Razbojniki so odnehali in misliti so morali na beg in rešitev. Kakor sence so švigali okrog in eden je ročno pristopil k ognju, katerega so bili ti nseramneži zapalili na dvorišču. Pograbil je goreče poleno ter hitel z njim do mesta, kjer je bila slamnata streha pri hlevu tako nizka, da bi lahko vtaknil vanjo svojo bakljo.

"Ta hudič nam ponuja rdečega petelina!" je sikal Lukež. "Švedi so tudi imeli tako grdo navado". Težko mušketo je prislonil na zid pri oknu in dolgo meril. Ko je vsekalo železo ob kamen, da so se vsule iskre na smodnik, je omahnil istočasno s pokom tudi zažigalec. Valjal se je po tleh in poleno je odletelo, preden ga je vtaknil v slamo. Ubogega Lukeža se je polastila nekdanja soldaška oholost. Pri odprtem oknu je ob luninem svitu mahal z roko in vpil: Vivat! Victoria!

Priletelo je nekaj črnega. Spodaj so telovaji pograbili in odnesli onega, ki se je zvijal na tleh, tu pri oknu pa se je zgrudil Lukež. Ravno nad srcem mu je tičala v prsih tenka puščica.

Prihrumeli so sosedje, a v gozd za razbojniki si ni upal nihče. Le ropot in govornico so povzročali, sicer pa niso nič koristili.

Oče in jaz sva se pečala z Lukežem, ki je bil potreben človeške in nebeške pomoči. Hotela sva ga prenesti v posteljo, a želel je ležati na deskah. Le nekaj cunj sva mu potisnila pod glavo, da je lažje dihal. Bil je pri polni zavesti in prosil je očeta, da naj sede k njegovi glavi na stoliček.

(Dalje)

KOTIČEK NAŠIH MALIH

Mama ni nič pomagala

V petek, prvi dan počitnic, sem zjutraj dolgo spal. V soboto je bilo pri nas vse kakor po navadi. Kadar imamo čas, gledamo T.V. Dostikrat se pa nobeden ne spomni, da bi ga odprl. V ponedeljek smo šli v . . . (Kotiček ne zna prebrati — ur.) gledat eno punco, ki je igralka. V torek so prišli k nam na počitnice Mitko, Josie in Ida. To sta sestrični in bratranec. Ta teden se vadimo za šolsko igro. Meni gre že kar dobro, samo malo je še treba izpiliti. Malo mi je dolgčas po prijatelju, po šoli pa ne. Tri dni sva tudi bila pri p. Valerijanu Mitko in jaz. V nedeljo smo imeli visoke goste in smo dobro jedli. Tudi tipkali smo. Patra Stankota smo peljali v Campbelltown. V ponedeljek sem se odpočil, ko šole še ni bilo, in sem se pripravil k pisanju. Mama mi ni nič pomagala. Pozdrav in na svidenje! — **Martin Konda.**

Prav rada kmetuje

Spet se malo oglašam v Kotičku. Povedati želim, da sem zelo rada na kmetiji. Imamo nekaj pomaranč in citron. Moram jih obirati, kadar so zrele. Ko jih trgam, se po rokah zelo podrapam. Tudi vse drugo rada delam na kmetiji in tako pomagam očetu. Pozdravljam vse Kotičkarje. — **Angela Jerenko, Gosford, NSW.**

Dobila je sestrico

Z bratom Vladekom sva dobila sestrico. Ime ji je Sonja. Je mala, a zelo lepa. Ima rdeča lica in plave očke. Je tudi zelo pridna. Kadar je dobre volje, se nam smeje. Kadar je lačna, se pa joče. Vsi jo imamo zelo radi. — **Zinka Simunkovič, Ringwood.**

DOMAČE NALOGE V SLOMŠKOVI ŠOLI,

Cabramatta, NSW.

Moja soba je spredaj v naši hiši. Notri so stolice. Ena stolica ima mizo, da na mizi pišem. V sobi imam posteljo, katero pokriva rozasto prekrivalo. Punčka in medved sedita na postelji. Imam tudi psiho in omaro. Na omari je ura, klobuk in knjiga. Na psihi so prtički in škatla z jajcem iz čokolade. Tudi dve punčki in tigar. Na mizi je vaza z rožami in pod njo je prtiček. Imam veliko okno, na njem je zavesa. Posteljo si moram napraviti sama vsak dan, preden grem v šolo. Ob Hamilton cesti pa stoji naš vrt. Na vrtu stoji hiša. Pred hišo imamo še malo vrta. Po sredini raste trava, ob straneh so pa rože, večinoma brez cvetja. Ob hiši je cementna steza, tako pridemo na vrt. Od treh strani je ograjen s plotom, tako mejimo na sosedo. Tu se igramo in lovimo z mačkami. Mama ima še poseben vrt za zelenjavo, ki je tudi zagrajen. Prav na koncu vrta je ata postavil ognjišče, da si spečemo dobro meso. — **Kristina Joželj.**

Moja soba je zelo velika. V njej spiva oba z bratcem. Notri sta dve postelji in omara. Na stenu visita dve moji sliki in ena od prvega sv. ohajila. To je spomin zadnje večerje Jezusove. Drugo sliko mi je mama kupila za darilo. Na njej je angel varuh, ki pelje dečka in deklico čez malo brv v hudi nevihti. — **Rajko Matelič.**

Mi imamo velik vrt. Na vrtu imamo korenje, peteršilj in radič. Tudi solato, krompir, spinačo, paradiznike in rabarbaro. Na našem vrtu je tata sadil tudi trto in na trti raste sladko grozdje. Pa tudi lepe rože smo vsadili. Tudi jaz sem vsadil eno. Večkrat tudi zalivamo vrt, da vse lepše rase. Vsako pomlad tudi dobro pognojimo na našem vrtu. Na njem rase tudi marelično drevo, toda marelice ne zrastejo na drevesu, ker drevo ni cepljeno. — **Boris Tomšič.**

Moja soba ima dve postelji, eno psiho in dve omari. Na vsaki omari sedi ena velika lutka. Lutki sta veliki, zato se igramo z njima. Na moji postelji zmerom spi moj medvedek. Na Silvicini postelji je koala. Na moji postelji imam eno knjigo. — **Suzana Karbič.**

Moja soba je v naši hiši. V moji sobi sta dve okni, omara in vrata. Eno okno gleda na cesto, drugo na vrt. V sobi so tri postelje. Na eni spim jaz. Nad mojo posteljo imam sliko angela varuha. — **Bogdan Bavčar.**

JURE NA LASTNIH NOGAH

Črtica, do kraja izvirna

Poglavje XXII.

TUDI TO POGlavJE NI BILO nikoli napisano, pa so se vendar Juretu težki časi začeli. Resno se je zavedel, da na sestanku, tako skrivnostnem in tajnem, na lastnih nogah ni stal. O avstralskem fižolu ni mogel reči besede. Če bi bil tudi učitelj za spoznanje manj bister, kako bi se bila zaključila stvar?

Potem je Jure pomislil malo naprej in dušo so mu napolnile hude skrbi. Na tihem je sam s seboj spregovoril:

“Očetu in materi sem obljubil, pa tudi bratom in sestram prikimal, da se vidimo spet čez pet let. Takrat moram biti za sestanke z učitelji bolje pripravljen. Ne smem priti, da bi ne znal odgovoriti na vprašanje o avstralskem fižolu.”

Imel je res trdo glavo, pa vendar je mogla biti v njej dvojna misel. Prišla mu je torej druga in se mu zarežala:

“Kje je pa zapisano, da te bo spet kdo vprašal, kako je z avstralskim fižolom? Kar je bilo, pozabi, in raketno žvižgat s skrbmi!”

Ni bila napačna ta misel, pa kaj, ko prva ni hotela molčati.

“Nič gotovega se reči ne dá. Zgodovina se rada ponavlja, tako se bere nekje. Prav mogoče je, da bodo otroci spet tako nalogo dobili in . . .”

“Nič in! Čeprav bo to res, učitelj te ne bo klical na podoben sestanek, saj je izjavil, da zdaj natančno ve, kako je z avstralskim fižolom.”

“To je že res, ampak če bo tu takrat nov učitelj? Znano je, kako pogosto predstavljajo učne moči. Še učiteljica bi lahko bila . . .”

Jure ja dal prav prvi misli in po njej se je sklenil ravnati. Na vsak primer bodi pripravljen, opiraj se na lastne noge! Vse je globoko premislil, njegov sklep bi se bral takole:

“Sam moram preizkusiti zadevo s fižolom. V petih letih bom vse do kraja dognal, ni vrabec! S seboj v Avstralijo si vzamem nekaj fižola in sam ga tam posadim.”

Sklep je bil tako trden, da se je Jure takoj lotil iskanja fižola. Vsi domači so bili na polju, šel je in pobrskal po materinih shrambah. Kar brž se

mu je posmejal iz predala prijazen fižolček. Bil je droben in bel, vendar krepko zalit v okroglo. Z desno pestjo si ga je Jure zajel in ga strosil v hladni žep. Še enkrat je segel po njem, tega je obdržal v pesti. Odšel je do svoje prtljage, našel škrnicelj, presul vanj fižol in ga spravil v kovček. Nikomur ne bo zinil besede, obstal bo na lastnih nogah.

Poln ponosa in samozavesti se je Jure napotil na polje. Malo bo delal družbo domačim, malo pomagal. Nenadoma ga je opozorila nase lepo obrasla njiva. Bila je pokrita s fižolom, ki je skoraj dozoreval, pa na visokih preklah. V Juretovo glavo je planila misel:

“Hentajte! Zdaj pa ne vem! Ali je imel učitelj v besedi natični ali nizki fižol? Ali naj grem in ga vprašam?”

Po resnem premisleku je zaključil, da ne. Verjetno učitelj na to razliko ni mislil. Bo pa Jure tudi to sam dognal in toliko bolj na lastnih nogah obstal.

Vrnil se je domov in spet pobrskal v materinih shrambah. Toliko je še iz mladih let vedel, kateri fižol pleza po preklah in kateri je zadovoljen na tleh. Kmalu je našel visokega in ga spravil v kovček, da je belemu delal družbo. Spet se je napotil na polje.

Misli so mu bile še kar pri fižolu. Čudil se je, zakaj je fižol tako ustvarjen, da so neki vrsti potrebne prekle, drugi pa ne. Zakaj pa krompir nikoli ne sili na prekle?

Odgovora seveda ni našel, ali misel da misel, kakor beseda besedo da, kot že pregovor pove. In ta nova misel je bila taka:

“Tudi sicer je fižol od krompirja dosti bolj muhast. Ni samo to, da ne raste ves pri tleh kot krompir, tudi sam zase je čudno različen. Je droben, je debel, okrogel, podolgast, je bel, je črn, je rjav, pa še pisan in progast. Vrabec naj ve, kateri od teh bi v Avstraliji trikrat na leto dozorel.”

To nestrpno vprašanje je pognalo Jureta na novo, naravnost mrzlično delo. Kako se je gnil in kako dosegel uspeh, bi zahtevalo zase poglavje. Ker ga pa ni nihče napisal, ne moremo z njim na papir. Zato poskrbimo, da pričujoče poglavje ne ostane nedokončano.

In smo prišli do odstavka, ki se glasi:

“Preden je bil Jure pripravljen na ponovni zbogom od doma, je imel v kovčku varno spravljen šestnajst škrniceljev raznih fižolovih vrst. Nikomur ni zinil o njih. Če so mu ostajale še kakšne skrbi, je bilo kvečjemu to, kako si bo v Avstraliji dosti veliko njivo najel.”

Po ginljivem slovesu od doma in z močno obljubo: čez pet let na svidenje! se je Jure ročno na letališče odpravil. Sešel se je z znanci, ki so pred meseci z njim prileteli, zdaj pa spet hočejo v zrak.

Ni bilo dolgo, ko so jadrani v železnem tiču visoko pod nebom.

O potovanju ni, da bi se dalo povedati kaj. Jure je na fiziološko skoraj pozabil. Poslušal je klepet zvedavih sopotnic, ki so se spraševale in si pripovedovale, kako je bilo doma. Začuda globoko se je pa Jure spet potopil v fiziološko, ko je stal pred carinikom po pristanku letala.

Odkleniti je moral kovček in z roko je carinik pobrodil po njegovi vsebini. Hitro je otipal vrečico s fiziološko in še eno in še. Vzkliknil je nekam nejevoljen in močno povzdignil glas. Jure ga ni poslušal, ves prepaden je gledal, kako je carinik polagal škarnice za škarnicljem na neko policjo. Potem je še malo pobrskal, nič več sumljivega našel,

zvrnil pokrov in Juretu rekel: "FINITO!"

Juretu je prišlo, da bi bleknil: Saj nisem Lah! Vendar ni bleknil, saj mu je jezik malone klecal, kakor sta mu klecali nogi. Pograbil je kovček in negotovo zastavil korak.

Za rokav ga je pocukala sopotnica in ga oštelila:

"Zakaj nisi vprašal poprej, če lahko uvoziš fiziološko tako javno? Pa toliko vrečic! Poglej, kako sem jaz imela ajdo v žep skrito, da je dedec ni videl."

Juretu se je nekaj posvetilo, pa ni rekel besede. Samo mislil si je;

"Jaz naj bi vprašal? Ti bi seveda povedala, baba! Pa kako naj jaz potlej na lastnih nogah stojim?"

IZ "VESTNIKA" SLOV. DRUŠTVA MELBOURNE

Maj junij 1970

OD ČASA DO ČASA ta ali oni odbornik SDM čuje očitek, češ, ako bi ne imel koristi od društva, pač ne bi pri njem delal. Očividno te opazke pridejo samo iz ust ljudi, ki nimajo nobenega smisla za skupnost . . .

Naše društvo je javna organizacija in ima svoja pravila, po katerih se morajo ravnati vsi odbori in odborniki. Vsak odbor mora voditi pravilno knjigovodstvo in dajati obračun članstvu na letni skupščini. Čeprav pravila tega ne predvidevajo, bo odbor dopustil vsakemu članu vpogled v svoje knjige.

x x x

Vsi, ki so se udeležili zabave, katero je Slovenski klub iz Adelaide priredil preteklega meseca v Melbournu, niso mogli dovolj prehaliti izvrstnega orkestra, s katerim razpolagajo v Adelaidei.

Čeprav je bila zabava brezhibno organizirana v moderni dvorani Camberwell Civic Centra, verjetno organizatorjem ne bo prinesla dobička radi premajhnega obiska, ki je razočaral prijatelje in goste. Bilo bi pač pričakovati, da se bo več melbournskih rojakov odzvalo vabilu naših iz Adelaide.

Odbor SDM je o priliki obiska predsednika društva iz Adelaide tudi opozoril na izredno visoko vstopnino in tveganje, v katero se je društvo iz Adelaide podalo. Toda naše svarilo ni doseglo učinka in zaman je sedaj iskati krivce za finančni neuspeh drugod.

x x x

"UČIMO SE SLOVENSKO" 6 gramofonskih plošč in 1 knjiga za pouk slovenskega jezika. Gotovo želite, da vam otroci ne bodo pozabili po slovensko. Pa tudi otroci sami bodo — ako ne sedaj,

pa pozneje — hoteli poznati jezik svojih staršev.

Zato je prilika sedaj, da si nabavite pripomoček, ki bo pomagal uresničiti vašo željo in bo omogočil tudi vašim potomcem, da bodo spoznali lepoto slovensčine. — Plošče in knjigo si lahko nabavite v Slovenskem domu. (Naslov: Slovensko društvo, 371 a Park Street, North Carlton 3054)

x x x

"The Herald" je priobčil članek, iz katerega posnemamo v prevodu: Grški ravnatelj potovalnega urada Apollo Travel Agency je poneveril najmanj \$ 30,000 denarja svojih klientov, kakor ga je obtožil policijski inšpektor S. McKenzie danes na mestnem sodišču.

Na vse mogoče načine poskušajo neodgovorne potniške agencije izrabiti domotožna čustva novonaseljencev. Zato opozarjamo vse rojake, da resno pretehtajo lokave ponudbe, da so posebno previdni in nezaupljivi pri nizkih cenah ter jim priporočamo, da si nabavijo tikete le pri uradih, ki imajo dober sloves. V vsakem slučaju pa se lahko obrnejo za nasvet na Slovensko društvo v Melbournu.

x x x

Šport. — Tekme v teku, pri katerih se je na letošnjem velikonočnem pikniku pomerila naša mladina, so se iztekle še lepše kot pričakovano. Otroci obeh spolov v starosti do 5 let so tekli na daljavo 30 korakov in so pokazali tako spretnost, da so bili vsi nagrajeni.

G. Florenini je vložil mnogo truda v pripravo teh tekem. Pri izvedbi pa mu je poleg sina Oskarja in ge. Dragice Gomizelj pirskočilo na pomoč še potrebno število prostovoljcev.

JAMES COOK

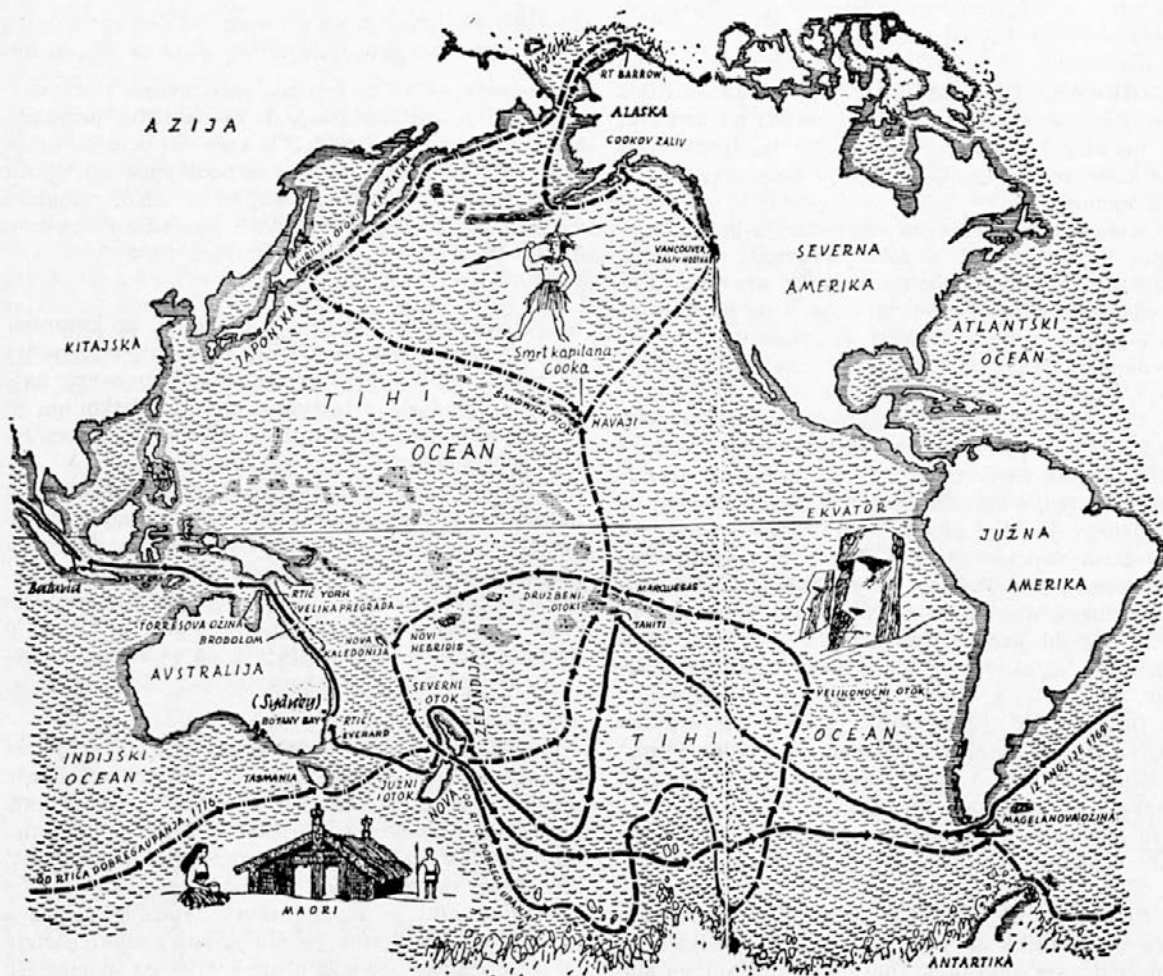
NA DRUGI POMORSKI POTI

PO KRATKOTRAJNEM IZKRCANJU v Botany Bay in težavni plovbi navzgor ob vzhodni obali Avstralije se je Cook s svojo ladjo ENDEAVOUR vrnil v Anglijo. Dospel je tja v juliju naslednjega leta — 1771. O svoji vožnji po južnih morjih je uradno poročal admiraliteti in Kraljevski znanstveni družbi. Razložil se, kako so opazovali prehod Venere mimo Sonca, in naštel kraje, ki so jih odkrili. O Novi Zelandiji so ugotovili, da sestoji iz dveh otokov, o Novi Holandiji (Avstraliji), da je gotovo precejšnja celina, zdaj že last angleškega kralja.

V svojem poročilu je posebej podčrtal dejstvo, da med vso vožnjo niti eden njegovih mož ni umrl za škorbutom. Tako se je izkazalo, je ponosno poudaril, da so bile njegove odredbe glede prehrane na morju vseskozi pravilne.

Cookova poročila so angleško uradno in neuradno javnost le deloma zadovoljila. Razočaranje je bilo v tem, da je ostala neodkrita — Terra Australis Incognita. Vsaj tako so mislili, ker niso vedeli, da je Nova Holandija isto kot — Avstralija. Seveda tega tudi Cook sam ni vedel.

Želja po odkritju celine z imenom Terra Australis Ingognita je bila tako velika, da so že leta 1772 spet poslali Cooka na pomorsko potovanje, ki naj iskano celino zares najde. Novo odpravo sta sestavljali dve ladji: RESOLUTION in ADVENTURE — odločnost in podjetnost. Cook je

poveljeval prvi. Odplul je po Atlantiku navzdol in zavlil mimo rtiča Dobrega upanja v Pacific. Tri leta je križaril po južnem Pacifiku in odkrival nove in nove otoke posamič in v skupinah. Nikjer pa ni bilo sledu o kaki veliki celini, ki naj bi bila nov kontinent.

Na tem potovanju je spet pristal na Tahitiju, na Novi Zelandiji, na novo je pa odkril zlasti Velikonočne otoke, Nove Hebride, Novo Kaledonijo in mnoga druga otočja. Prevozil je ogromne razdalje in nekoč zašel tako daleč na jug, da je zavozil preko Antarktičnega kroga. (Poglejte na mapo!) Tod je plavalo po morju polno ledu in hud mraz je bil. Ladjam so zamrznila jadra in le z veliko težavo so ravnali z zmrzlimi vrvmi. Mornarji so silno trpeli. Bali so se ogromnih ledenih gor, ki so plavale dostikrat tik ob ladji. Poročila o tej odpravi trdijo, da so možem včasih visele iz nosu dolge ledene sveče. Kljub takim težavam se niso pritoževali in nihče ni niti zbolel, kajšele umrl. Trdno so zaupali Cooku in ga v vsem ubogali.

Tri tedne so se borili po antarktičnem morju z mrazom in ledom v megli in viharjih, končno so

ladji zagradile nadaljnjo pot strnjene gmote ledu. Cook si tega ni gnal k srcu, saj zdaj je bil že do kraja prepričan, da je Terra Australis — gola domišljija. V svoj dnevnik je zapisal: Tiste celine nikjer ni, če pa vendar je, mora biti prav na južnem tečaju. Ta pa je vkleknjen v večni led . . .

Nazaj v Anglijo je z drugega potovanja prišel Cook leta 1776. Kralj ga je povišal v stotnika in zadele so ga še druge časti. Objavil je razpravo o tem, kako se je treba varovati škorbuta — zanjo je dobil medaljo. S tem pa Cooku še ni bilo dano, da bi se mogel posloviti od morja. Še isto leto so ga znova poslali na morje, vendar zdaj ne več na iskanje "pravljicne" in neznane Avstralije, o kateri so precej splošno mislili, da je sploh ni.

Šlo je za nekaj drugega. Svet je takrat veliko ugibal o tem, če je mogoče po morski poti obiti ameriško celino na severu nekako tako, kot je to mogoče na jugu. Isto vprašanje je veljalo glede Azije.

Cookovo tretje potovanje naj bi prineslo odgovor . . .

SLOVENC V VENEZUELI so dobili poleg dosedanjega duhovnika Janeza Grilca še enega, ki je prišel tja iz Združenih držav. To je Milan Hlebš, ki je bil v severni Ameriki 20 let. Doma iz župnije Device Marije v Polju pod Ljubljano. Star je 45 let.

"POLŽEVO POŠTO" imajo baje v Združenih državah Amerike, tako beremo v njihovem tisku, ki se pritožuje nad počasnostjo dostavljanja pisem in tiskovin. Kaj naj pa rečemo o pošti pri nas v Avstraliji? Morda je bolj muhasta kot polževa. Majsko številko MISLI so nekateri dobili že drugi dan, v petek 15. maja, drugi šele v ponedeljek nato itd. Do p. Valerijana je hodila sedem dni — iz Belmora v Veselovo. Nepravila je komaj dobro miljo na dan.

PROMETNI ŠTRAJK v ponedeljek 25. maja se je po poročilih "dobro obnesel". To se pravi, da ljudje niso prehudo pogrešali vlakov in busov, po večini so kljub stavki prišli na delo. Uradni Sydney se je pohvalil: Zdaj smo že tako izvežbani za take primere, da smo dobro pripravljene na prihodnje prometne štrajke. . . Kakor da štrajki spadajo v isto vrsto kot povodnji, požari, suša in pozeba. Neke "naravne katastrofe"? Jih je pač treba sprejeti. . .

O NEOZENJENOSTI DUHOVNIKOV so jugoslovanski škofje na svoji konferenci izjavili naslednje: "Priznamo, da vprašanje celibata ni dogmatičnega značaja, ampak je zadeva cerkvene discipline. Trdno pa smo prepričani, da je Cerkev to disciplino uzakonila pod vodstvom Sv. Duha v korist svojemu poslanstvu. Ko poudarjamo posebno vrednoto celibata, nikakor ne podcenjujemo svetosti zakona in dragocene vrednote žene, ker se tudi tu uresničuje božja zamišl. Pač pa naglašamo, da je celibat v Cerкви trajna prisotnost Kristusovega zgleda, h, kateremu Sv. Duh vabi izbrane, naj bodo priče in dovršitev popolnega darovanja človeške osebnosti Bogu in svojim bratom".

"BOŽJA BESEDA", slovenski verski mesečnik v Kanadi, piše: "Kakor je krik in vik preveč 'naprednih' elementov v Cerкви popustil, ko je papež ostal trden glede uživanja protispočetnih pilul, tako tudi v vprašanju celibata ne bo popustil. Glede pilul je zanimivo, da so prav v Združenih državah, kjer je bila protispočetna pilula iznajdena, oblasti pred kratkim izdale zakon, da se ženam te pilule smejo prodajati le, če se jim obnem tudi razlože nevarni učinki za zdravje, ki utegnejo slediti uživanju teh pilul."

Iz Slovenske Duhovniške Pisarne N.S.W.

P. Valerijan Jenko ofm

311 Merrylands Rd., Merryland, N.S.W. 2160

Telefon: 637-7147

Službe božje

Nedelja 21. junija (tretja v mesecu):

Merrylands (Veselovo) ob 9:30
Leichhardt (Rosby & Burnley) ob 10:30
CANBERRA (Braddon) ob 6. pop.

Nedelja 28. junija (četrti):

Merrylands (Veselovo): ob 9:30
Sydney (St. Patrick) ob 10:30

Nedelja 5. julija (prva):

Merrylands (Veselovo) ob 9:30
Blacktown (stara cerkev) ob 10:30
Croydon Park (sv. Janez) ob 10:30

Nedelja 12. julija (druga):

Merrylands (Veselovo) ob 9:30
Sydney (St. Patrick) ob 10:30
WOLLONGONG (St. Francis) ob 4:45 pop.

K MOLITVAM ZA DOMOVINO

Opravljajo se vsako prvo soboto v mesecu v slovenski cerkvi Merrylands pri večerni službi božji.

Rajni doktor Odar je pisal (VEČNOST IN ČAS): Visoka naravna dobrina sta domovina in ljubezen do nje. Zato moramo slovenski katoličani Boga prositi za slovensko domovino. Vemo, kolika sila je v molitvi, zlasti če prosimo v osebni nesebičnosti in za skupno stvar.

Prav posebej priporočajmo svojo drago domovino Marijinemu varstvu, Marijo kličemo za Kraljico Slovencev. Po njej nam prihajajo milosti in dobrote. Prosimo jo: Marija, Kraljica Slovencev, obvaruj nam vero in dom!

MESEC BOŽJEGA SRCA

Mesec junij je ves posvečen presv. Srcu Jezusovemu, kakor je maj posvečen šmarnični Kraljici. V tem mesecu se tudi obhaja praznik božjega Srca, pa to je zdaj že za nami.

S tem pa niso za nami obljube, ki jih je dal Jezus tistim, ki bodo iskreno častili njegovo božje Srce. Večina obljub je vernim katoličanom znana. Za čiščenje božjega Srca so se ustanovile tudi lepe bratovščine. Tako pride do tega, da ne mislimo samo na sebe, ko častimo božje Srce, ampak tudi na vse druge ljudi in skušamo med njimi uresničiti ljubezen do Boga in do bližnjega.

Eno takih udruženj je "Duhovna bratovščina Srca Jezusovega", Nič se ni treba včlaniti ali "zapisati". Dovolj je, če se oprimemo njenih "VODIL", zato jih tu objavljamo. Prav lepa so in koristna za prijetno življenje.

V O D I L A "Duhovne bratovščine"

1. — Vsako jutro si predoči Jezusa kot vzgled "krotkega in iz srca ponižnega", kateremu velja naša vera, naše upanje in naša ljubezen.
2. — Ohrani vedno veselo srce in vesel obraz, tudi če si sam.
3. — Vsako jutro pred Bogo mskleni, da boš bližnjemu kaj dobrega storil v pomoč in tolažbo.
4. — Predvidevaj priložnosti, ko se je treba premagati, da si potem pripravljen to tudi storiti. Žalitve takoj odpusti.
5. — V pogovorih skrbi, da prizanesljivo sodiš o napakah bližnjega in da priznaš tudi njegove dobre strani. Sitne ljudi potrpežljivo prenašaj.
6. — Privadi se ljubeznivih izrazov, tudi pri pozdravljanju, smehljaja pri srečanjih in oblik krščanske vljudnosti.
7. — Odnehaj v rečeh, kjer so različna mnenja možna; prilagodi se pri izbiri igre, sprehoda, berila ali tudi pri jedi, volji in okusu drugih.
8. — V vaji za krepost ostani ljubezniv, se s tem ne ponašaj in ne žali s tem tistih, ki te kreposti nimajo.
9. — Nikoli nobenega ne grajaj, ne da bi pri tem dodal tudi kako ljubeznivo besedo.
10. — Če si kaj zagrešil, prosi odpuščanja.

V NAŠI CERKVI MERRYLANDS

V juniju vsak petek ob 8h večerna pobožnost. NATO PEVSKA VAJA ZA MEŠANI ZBOR. NOVI PEVCI IN PEVKE LEPO VABLJENI IN DOBRODOŠLI. — P. Valerijan.

Že precej tednov marljivi Vinko Kobal uči naše male cerkvenih pesmi. Na nedeljo sv. Trojice so prvič peli med mašo. Kmalu bodo zopet in potem — upamo — še dostikrat. — Prosimo pa starše, da pripeljejo še več otrok, da bo zborček postal zbor, čeprav ga sestavljajo samo malčki.

Vaja je vsako nedeljo po maši. Traja samo deset do 15 minut. — P. Valerijan.

IZ MATIČNIH KNJIG N.S.W.

K r s t i

Mark Peter Brnič, O'Connor, A.C.T. Oče Peter, mati Marija r. Zelič. Botrovala sta Franc Zelič & Jožica Bresnik — 3.5.1970.

Daniel John Kralj, Kirawee. Oče Martin, mati Olga r. Borštnik. Botrovala Franc in Barbara Korošec — 9.5.1970.

Katarina Kustec, Lidcombe. Oče Ignacij, mati Ida r. Jenuš. Botrovala Stefan in Ana Šernek — 16.5.1970.

Franc Rede, Bondi Junction. Oče Franc, mati Angela r. Palčič. Botrovala Jože in Marija Rede — 16.5.1970.

Eva Maria Čulek, Forrest, A.C.T. Oče Franc, mati Liselotte r. Pototschnig. Botra Eva Schneider — 17.5.1970.

David Robert Korotanchnik, Hurlstone Park. Oče Franc, mati Gertruda r. Šarkan. Botrovala Herman in Gizela Šarkan — 23.5.1970.

Lolita Evelyn Zizek, Padstow. Oče Vincenc, mati Erika r. Kučan. Botrovala Peter in Marija Strah — 24.5.1970.

Marijan Jože Ivančič, Granville. Oče Jože, mati Anica r. Čizmadija. Botrovala Jože Lah in Olga Ovijač — 24.5.1970.

Jeannie Maria Mazzocco, Lidcombe. Oče Giuseppe, mati Zdravka r. Dolmark. Botrovala Boris in Kristina Dolmark — 24.5.1970.

Anika Mikel, Canterbury. Oče Franc, mati Anika r. Goričanec. Boter Drago Kovačević — 17.5.1970.

Misli, June, 1970

P o r o k e

Anthony Peter Scotton, rojen v Foggia, Italija, živeč v Yagooni in **Mara Pirjevec**, rojena v Syneyu, živeča v Canley Vale. Priči sta bila John Scotton in Yva Pirjevec — 9.5.1970.

Mirko Lukežič, iz Vavpče vasi, župnija Semič, živeč v Concordu, in **Marija Pavla Verzel**, roj. v Mariboru, živeča v Canley Vale. Priči Stanko Plut in Mari Ovijač — 30.5.1970.

DVA NOVA GROBOVA

P. Valerijan poroča

Dne 13. maja je v Canberri preminul okrepcan s tolažili sv. vere rojak **Božidar Počkaj**. Bolehal je že nekaj let za srčno hibo. — Pokojni je bil rojen v Vipavi leta 1916. V Avstralijo je prišel pred 20 leti. Po poklicu je bil arhitekt in gradbenik. Leta 1951 se je v cerkvi sv. Patriku v Coomi poročil z Emmo Hermino Vettiger, ki je po rodu iz Švice. Rodilo se jima je troje otrok.

Božidar Počkaj je bil nadarjen arhitekt in je v Coomi, njeni okolici in v Canberri napravil veliko načrtov za razne zgradbe. Njegova posebnost je bila švicarski (alpski) tip zgradb. Poleg tega je tudi napravil lepo število oljnatih slik; najljubši predmet mu je bila narava.

Pogrebna maša zanj je bila v Manuki v petek 15. maja. Pokopan je na canberskem pokopališču. Vdovi, otrokom ter ostalim sorodnikom iskreno sožalje.

Jože Lešnik — prihodnjč

NEW SOUTH WALES

Croydon Park. — Pošiljam uganko. Je za napenjanje mozganov tistih, ki še niste stari čez 40 let. Taka je: Gospodar je najel za neko delo moške, ženske in otroke. Vseh je bilo 20. Plačal je moškim po 3 dolarje, ženskam po dolar in pol, otrokom po 50 centov. Celotna vsota izplačila je znašala 20 dolarjev. Vprašanje je: Koliko med najetimi je bilo moških, koliko žen in koliko otrok? Takoj priseavljam, da je rešitev mogoče več. Koliko? Kdor mi bo poslal največje število sešitev, dobi nagrado: steklenico kislice! Potrudite se, splačalo se bo! Zdaj pa lep pozdrav vsem, tudi če ne boste ugibali. — **Leo Velišček** 13/162 Croydon Ave., Croydon Park 2136.

Queanbeyan. — Kako tolažljivo je čitati v našem tisku o kulturnem delovanju naših rojakov izven domovine! Ene takih lepih prireditev sem se nedavno tudi osebno udeležil na materinskem dnevu v Sydneyu. Zbrali smo se na "Slovenski zemlji", ki jo je društvo kupilo za svoje namene. Moram reči, da je bila izbira zelo posrečena. Zemlja leži na nizki vzpetini izven mesta, z nje se odpira diven pogled na mesto v nepreveliki daljavi. Materinska proslava v nedeljo 10. maja je pripravila veliko radost vsem udeležencem. Množica vozil je prinesla na kraj mlado in staro od vseh strani. Proslava je imela jako pester spored. Otroci, fantiči in deklički iz Slomškove sobotne šole, so pogumno nastopali s svojimi programi. Bile so v srce segajoče deklamacije posamič in v skupinah. Drobnih prstki so izvabljali ljubke melodije harmonikam. Sledilo je globoko odobravanje in ploskanje navzočnih, posebno mater, katerim je vse veljalo. Jaz sem še posebno z vsem zanimanjem sledil slovesnosti. Naj povem, da je prireditev tako delovala name, da sem si globoko ginjen moral večkrat brisati solze. Kar naprej se msi dopovedoval, da uživam vse to — daleč od domovine. Ta zavest je dala prireditvi prav poseben pomen. Naj izrečem prirediteljem prav iskrene čestitke! — **Janko Breznik**, župnik, na počitnicah v Avstraliji.

Sydney. — Poskusite, če je res. Poslušal sem rojake, ki so se pogovarjali o izletih v domovino. To ni nič čudnega, ko je bilo le še malo dni do odleta sydneyske skupine. Eden je dejal: Mene pa vleče, da bi šel tja za božič, rad bi ga še enkrat preživel doma. Drug mu je ponagajal: Ali te vlečejo božični zvonovi, ki vabijo na polnočnico? Meni se zdi, te bolj mikajo koline, ki menda še tudi danes bingljajo iz dimnikov. Ko smo se nasmejali, je povedal tretji: Saj je lahko napraviti izlet tja za božič. Prav oni dan se je nekje pobahal Radko Olip: Nič drugega ni treba, pojdi in zavrti številko 26-1134, pa si z eno nogo že na božičevanju v domovini. Poskusi, če je res. Tako sem slišal, poskušat pa nisem šel. — **Pepe Metulj.**

North Sydney. — Zdi se mi, da bodo šle te vrstice v koš, saj mora po "dreganju" v zadnji številki priti toliko dopisov, da bo zmanjkalo prostora. Zato bom kratka. Čeprav je p. urednik bral samo v sanjah, kaj je rekla neka ženska iz North Sydneya, je najbrž tudi res kdaj kaj takega slišal. Namreč tiste besede: "Sedaj naj pa drugi dopisujejo, zakaj so pa tako leni." Kdor kaj takega reče, zveni prav tako, kot tista pohvala nekega možaka. Ko so ga vprašali, kako je bilo na gostiji, je rekel: Imenitno je bilo. Jedače in pijače nič koliko. Vsi so bili pijani, samo jaz sem pod mizo ležal. — Pozdrav tistemu sanjskemu dopisniku iz Sydneya, pa če je ali če ni Pepe. — **Naročnica Ponkolanka.**

SLOVENSKO DRUŠTVO SYDNEY

vabi na

KRESOVANJE

v soboto 20. junija ob 8. zvečer

POLJSKA DVORANA CANLEY VALE
(vogal West & Bareena Sts.)

Trde pijače dobite tam, ne jih nositi s seboj!

Na svidenje kliče: ODBOR

VICTORIA

Kew. — Po dvehletnem presledku se spet javljam na uredništvo MISLI. Ko smo bili prvič v Avstraliji, je bilo daleč, prav na onem koncu kontinenta. Zdaj je pa drugače. Če bližnjice računamo po avstralsko, smo zdaj z vami kar sosedje. Da smo se to pot naselili v Melbourne, je edini povod: želja po slovenski skupnosti. V tej želji nismo razočarani, ko zdaj živimo v Kew. Slovenske skupnosti tu ne manjka, prav posebno jo povezuje lepa moderna cerkev, pa še marsikaj, kar so napravili tu p. Bazilij in drugi rojaki z njim. Saj bralci MISLI vse to že veste, za nas je pa mnogo novega. Razume se, da želimo tudi dobiti revijo MISLI, zato pošiljamo naslov in vse rojake najljepše pozdravljamo! — **Franc Plesničar.**

Noble Park. — Nič nimam zoper to, če nam p. urednik dopise nasanja. Prebral sem vse. Hvalil jih ne bom, saj se menda sami hvalijo. Bom rajši enega pokritiziral, tistega iz Melbourne. Pravi, da se v Melbourne dostikrat kaj zgodi, kar bi bilo za MISLI. Potem pa dostavi, da vse tisto bremo v TIPKARIJI. Moja misel je, da ni treba

samo tistega dopisovati, kar se kje zgodi. Lahko tudi to, kar kdo misli. Na primer, kako so komu všeč MISLI, ali če ga kaj polomijo. Jaz bi na primer rekel, da komaj čakam, kakšno bo XXII. poglavje o avstralskem fižolu. In to se mi čudno zdi, kakšno rešitev je poslala Mirijam Grandovec za DAROVE ZA SKLAD in druge namene. Ali so darovi uganke? No ja, če je bil škrat, naj pa bo! — **Janez Burkar.**

QUEENSLAND

Moggill. — V ponedeljek 18. maja so prišle MISLI Prav posrečena številka. Naj omenim samo dovtip o Moolloomooloo. Saj so tudi drugi zelo dobri, pa ta se mi zdi najboljši, kar sem jih bral. Z Anico sva se na moč nasmejala. Bogve, če je res ubogi miličnik to doživel, ali se je kdo dovtip izmislil? (Poleg Gospoda Boga ve to tudi urednik, ti in Anica pa le še naprej ugibajta — ur.) Žal, tistega pozdrava z vrha Triglava pa nisem dobil jaz. Je že moral biti "kdo drug". Lep pozdrav vsem! — **Mirko Cuderman.**

VELIKA NOČ JE BLIZU

Dr. J. KOCE

G.P.O. BOX 670, PERTH, W.A. 6001.

TELEFON 87-3854

1. Obrnite se na nas, če hočete imeti res pravilne prevode spričeval, delavskih knjžic in sploh vseh dokumentov.
2. Ravnajte se po načelu "svoji k svojim", kot to delajo drugi narodi. Zato naročajte vozne karte vseh vrst (za letala, ladje itd.) pri nas, saj pri nas ne stane vozna karta niti cent več kot drugje. Kdor naroči karto pri nas ali na čigar priporočilo dobimo naročilo, mu damo brezplačno informacije in nasvete v pravnih in po slovnih zadevah.
3. Darnilne pošiljke (pakete) izvršujemo hitro in solidno. Če želite, vam pošljemo cenik.

ZASTOPNIK ZA VICTORIJU: ZASTOPNIK ZA N.S.W.:

ZASTOPNIK ZA QUEENSLAND:

MRS. M. PERSIC

MR. R. OLIP

MR. J. PRIMOŽIČ

704 INKERMAN RD.,
COULFIELD, VIC.
Tel. 50-5391

65 MONCUR ST.,
WOOLLAHRA, N.S.W.
Tel. 32-4806

39 DICKENSON ST.,
CARINA QLD. 4152

Z Vseh Vetrov

ČUDNE VRSTE ŠKRAT je ponagajal MISLIM pretekli mesec. Ob velikonočni številki je g. Rapotec rekel, da je rdeč turn že prilično regimenten na belem ovitku, ampak rajši bi videl črno na belem. Zato je urednik naročil tiskarju, naj bo za mesec maj ovitek bel. Računal je, da glede barve turna ni treba posebej kaj reči. Tiskar je na svojo roko rabil za turn rdečo barvo. Na pokaranje urednika je odgovoril: Odkar tiskamo vaš list, je bil bel ovitek samo za božič in za veliko noč, tinta pa nikoli črna. Sem torej po vsej pravici mislil, da tudi zdaj ne sme biti. Tu imaš — vračca! Našega umetnika je urednik skušal potolažiti: Vsa Avstralija ve, da imate dosti dosti črne barve, kar počrnite ta rdeči turn, pa bo prišlo na vaše. . .

AVSENIKOVI MUZIKANTJE so v aprilu priredili koncert v eni najlepših javnih dvoran v Chicagi. Z njimi je bil tudi šaljivec Frane Košir in duet Korenovih. To je bilo prvič, da je ta po vsej Evropi slavni orkester nastopil v Ameriki in od tam odšel tudi v Kanado.

"BINKOŠTNO SREČANJE" imenujejo Slovenci širom po Nemčiji svoj vsakoletni shod na binkoštno nedeljo. Tudi letos so ga imeli. Bil je v mestu Stuttgart. Prišli so v velikem številu od vse povsod. Program se je pričel opoldne z mašo in zakramenti. Sledila je družabna prireditev z nastopom pevskega zbora, treh godb in s srečolovom. Glavni dobitek je bil nov avto. Ob godbi so tudi zaplesali.

DUHOVNIK VINKO ŽAKELJ pastiruje med slovenkimi izseljenci na Holandskem. Pred meseci je bil na obisku v Argentini in ondotnim rojakom v posebnem predavanju govoril o današnjem katoličanstvu na Holandskem. Iz poročil je razvidno, da gospod Vinko vidi v gibanju katoliških Holandcev neprimerno več dobrega kot slabega. Ba je pa poudaril, da današnja holandščina ni za izvoz. Naj to torej obdrže doma. Pri tem se pa ni zavedal, da je prav on s svojim predavanjem "izvozil" toliko današnje holandščine, da je z njo razdvojil že itak preveč razdvojene rojake v Argentini. Kar škoda je, da se ni ravnal po lastnih besedah: današnja holandščina ni za izvoz!

O ŠKOFU V DJAKOVEM, Stjepanu Bauerleinu, piše škofijski tednik *The Southern Cross* v Adelaidi. Pravi, da ga je napadal zagrebški tednik *Vjesnik* u Sriedu, češ da je med vojno sodeloval z nacisti, branil svojim duhovnikom vstopati v vladi prijazno duhovniško kaj in še društvo. Jugoslovanski škofje pa da so na svoji pomladni konferenci podali močno izjavo v obrambo napadenega škofa. Obsodili so pisavo zagrebškega tednika in mu poočitali, da je tako poročanje teptanje resnice. V Adelaidi so dobili to poročila preko Bonna na Nemškem.

KANONIZACIJA BL. NIKOLAJA TAVELIČA, ki bo prvi hrvatski slovesno proglašen svetnik, se bo izvršila nekaj dni po izidu pričujoče številke MISLI. To se bo zgodilo 21. junija. Rodil se je v šibeniku okoli leta 1360 in postal frančiškan. Misijonaril je najprej v Bosni med bogomili, nato je odšel v Palestino. Tam so ga Saraceni, ker ni hotel odpasti od vere, obsodili na smrt na grmadi.

ŠE DRUGE SVETNIKE kar pridno razglašča papež Pavel, čeprav mu nekateri očitajo, da "svetnike odpravlja." Kmalu bo na vrsti kanonizacija 40 angleških mučencev, ki so dali življenje za katoliško vero pred 400 leti, ko je Anglija preganjala katoličane. Do priprav na kanonizacijo je prišlo zato, ker se je ne njihovo priprošnje zgodil neoporečen čudež. Namera te kanonizacije je v anglikanskih krogih vzbudila precejšnje nasprotovanje, čež da bo to povzročilo novo odtujenje med anglikansko in katoliško cerkvijo. Papež pa misli, da je tako očiteno in jasno spoznan čudež jasno znamenje, da bo kanonizacija Bogu ljuba, pa naj bo nekaterim ljudem všeč ali ne.

V TORONTU JE SLOVENSKI NOVOMAŠNIK Jože Božnar slovesno opravil prvo Daritev dne 31. maja v cerkvi Brezmadežne. Njegova družina živi v Timmensu, Ontario, v Kanado so pa prišli pred leti iz Polhovega gradca. Slovenci v Kanadi so imeli že celo vrsto novih maš, čeprav niso kaj delje tam kot mi v Avstraliji . . . Najnovejši njihov novomašnik je poslal vabilo na novo mašo tudi uredniku MISLI, ki mu je daljni sorodnik, reklo bi se "mrzel stric". Žal je Toronto tako daleč in stric tako mrzel, da se mora novomašnik zadovoljiti samo s tiskanimi čestitkami.

OBČNI ZBOR "DRUŽABNE PRAVDE" v Buenos Airesu se je vršil 1. maja kot vsako leto. Počrtal je dejstvo, da se vrši ob 25 letnici vetrinske tragedije. V zvezi s tem je podal izjavo: Doma je zavladal sistem, ki v njem ni prostora za krščanski socialni nauk. Tam vlada samo ena privilegirana kasta, ki je tako zavozila, da morajo desetisoči naših rojakov iskati kruha po svetu. Komunizem je močan smo kot policijska in vojaška sila, kot ideološka zgradba se pa vedno bolj ruši. Slovenski emigranti in še posebej člani Družabne pravde moramo podvojiti svoje delo pri rušenju komunizma.

O SPOMENIKU ŠKOFU BARAGU, ki je v načrtu v ameriški škofiji Marquette, so MISLI poročali v letošnji januarški številki. Tudi sliko spomenika smo videli. Dobili smo poročilo, da stvar zelo dobro napreduje. Imajo že polovico zahtevane vsote in so prepričani, da bo spomenik stal že letos. O stvari so slišali tudi v amerškem senatu v Washingtonu. Poročal je senator Griffin in rekel med drugim: "Škof Friderik Baraga je spoštovana in zelo priljubljena osebnost v zgodovini gornje-ga Michigana".

PROFESOR DR. S. BOYDEN iz Canberre je na nekem zborovanju v Sydneyu svaril pred mislijo, da naj naša mesta kar rastejo v nedogled in se v njih ustanavlja več in več industrijskih podjetij. Taka misel po njegovem prepričanju pomeni bližnjo smrt za civilizacijo in kulturo. Vse to vodi preveč proč od narave. Vračajmo se rajši k načinu življenja primitivnih ljudi, ki znajo živeti v svobodni naravi. Profesor je zaključil predavanje z besedami: Nehajmo že enkrat s tem, da se repenčimo kot samolastni zmagovalci nad naravo! — Bo prišel češ, ko bo kdo obrnil to svarilo tudi na slavne "pilule", splave in podobne novodobne zablode.

ZDRUŽENE DRŽAVE AMERIKE obetajo največ bodočih imigrantov v Avstralijo. Tako razglasa g. Lynch, naš minister za imigracijo. Baje ima trenutno kar 30.000 ponudb Amerikancev, ki bi želeli priti med nas. Bo pa kar čas, da v raznih slovenskih tekstih spremenimo staro frazo: "Obljubljena dežela Amerika" v — obljubljena dežela Avstralija. Kdo bi si upal še pred malo leti kaj takega napisati? Sicer pa tudi v pristanek na Luni pred nekaj leti še nismo verjeli. . .

TURISTIČNA AGENCIJA

OLYMPIC EXPRESS PTY. LTD.

PRIDITE OSEBNO,
TELEFONIRAJTE ALI PIŠITE

253 ELIZABETH STREET, SYDNEY 2000. Tel. 26-1134.

V URADU

RADKO OLIP

- * urejuje rezervacije za vsa potovanja po morju in zraku — širom sveta, posebno v Slovenijo in ostalo Jugoslavijo
- * Izpolnjuje obrazce za potne liste, vize in druge dokumente
- * organizira prihod vaših sorodnikov in prijateljev v Avstralijo I.T.D.

Charter za letalom: Sydney - Beograd - Sydney	\$646.36
Sydney - Ljubljana - Sydney	\$661.00
Skupine z letalom: Sydney - Beograd - Sydney	\$822.70
Sydney - Zagreb - Sydney	\$836.60
Sydney - Ljubljana - Sydney	\$841.20

(to so cene za člane Affinity skupin)

Uradne ure 9-5 in ob sobotah 9-12

**P R V A
TURISTIČNA**

**V A Š A
AGENCIJA**

oskrbuje

- ★ potovanja z avioni
- ★ potovanja z ladjami
- ★ potovanja v skupinah
- ★ kombinacije potovanja:
odlet z avionom, povratek z ladjo

za vas:

- ★ oskrbimo potovalne dokumente
- ★ rešujemo vse potovalne probleme
- ★ vse dni smo vam na razpolago
- ★ vsak čas nam lahko telefonirate
v vseh zadevah potovanja, ali pridite osebno

VAŠA POTNIŠKA AGENCIJA

PUTNIK

72 Smith Street, Collingwood, Melbourne
Poslujemo vsak dan, tudi ob sobotah, od 9. - 7.

TELEFONI: 419-1584, 419-2163, 41-5978, 44-6733.

V uradu: P. Nikolich, N. Nakova, M. Nikolich

JAPONSKA VLADA je morala dati vsem komunističnim državam zagotovilo, da udeležencem svetovne razstave Expo 70 ne bo šla na roko, če bi hoteli prositi za politični azil. Še več: vsak poskus, ki bi zanj zvedela, bo takoj sporočila zastopnikom dotičnih vlad. Kljub temu so že bili taki poskusi, na primer Čehi so na tihem odpeljali z Expo šest svojih deklet. Globoko pod človeško dostojanstvo so morali pasti ljudje, ki brez sramu sklepajo take pogodbe.

DOVTIPI V LJUBLJANSKEM tisku so dosti-krat prave strelice. Na primer: Čim bolj država admira, tem več imamo državnikov. — Tovariši na visokih položajih ne poznajo vrtoglavice. — Včasih so naši ljudje iskreni. Popu pravijo pop, bobu bob, zvišanju cen pa svinjarija. — V političnih dialogih so monologi zelo pogostni. — Da ne bi vrgli puške v koruzo, smo nehali saditi koruzo. — Politično geslo: Deli in vladaj, smo spremenili v: Jemlji in vladaj!

Neki list je imel pretresljiv članek o škodljivosti alkohola. Zaključne besede so bile: Dragi bralac, vzemi si k srcu. Če preveč rad prazniš kozarce, je zate samo ena beseda: ODPOVED!

Neimenovan naročnik si je res vzel besedo k srcu. Takoj je pisal na naslov lista: ODPOVED! Nehajte mi pošiljati list!

X X X

V ameriški šoli so se učili, kaj pomeni izraz: "državni dolg", kar je po angleško: National debt. Učenci so bili zelo začudeni in zaskrbljeni, ko so slišali, da ta dolg znaša ogromne bilijone. Ugibali so, kako bi mogli državi pomagati, da bi se dolg poplačal. Eden od njih je pisal predsedniku v Washington:

"Dragi Predsednik! Vzemite na znanje, da sem ravnikar plačal sošolcu dolg, ki je znašal 27 centov. Ko boste spet objavili bilijone narodnega dolga, ne pozabite odračunati omenjeno vsoto!"

SLOVENSKE PLOŠČE
KNJIGE — SLOVARJI — MUZIKALNI
INSTRUMENTI

**UNIVERSAL
RECORD CO.**

205 Gertrude St., Fitzroy, VIC. 3065
Tram 88, 89, 90 iz Bourke St. do postaje 13.

Kataloge in naročbe pošiljamo s pošto
POSLUŠAJTE RADIJSKO EMISIJO
ob sobotah 8.00 zvečer na

2CH — SYDNEY, Val 1170

**PHOTO STUDIO
VARDAR**

108 Gertrude Street
Fitzroy, Melbourne, Vic.

I Z D E L U J E :

prvorazredne fotografije vseh vrst,
svatbene, družinske, razne.

Preslikava in povečuje fotografije, čr-
no-bele in barvane.

Posoja svatbena oblačila.

**NEVESTAM POKLANJA LEP SVAT-
BENI ALBUM.**

Odprto vsak dan, tudi ob sobotah in ne-
deljah od 9 — 6.

Govorimo slovensko.

VAŠ FOTOGRAF: PAUL NIKOLICH

SLOVENSKA MESNICA ZA

WOLLONGONG ITD.

TONE IN

REINHILD OBERMAN

20 Lagoon St., Barrack Point, NSW.

Priporočava rojakom vsakovrstne mesne
izdelke: kranjske klobase, ogrske salame,
slanino, sveže in prekajeno meso, šunke itd.
Vse po najboljšem okusu in najnižjih cenah.

Razumemo vse jezike okoliških ljudi.
Obiščite nas in opozorite na nas vse svoje
prijatelje!

STANISLAV FRANK

74 Rosewater Terrace, Ottoway, S.A. 5013

LICENSED LAND AGENT:

Posreduje pri nakupu in prodaji zemljišč
in hiš.

DARILNE POŠILJKE v Jugoslavijo
posreduje.

SERVICE ZA LISTINE: napravi vam
razne dokumente pooblastila, testamente itd.

ROJAKI! S polnim zaupanjem se obra-
čajte na nas v teh zadevah!

Tel. 42777

Tel. 42777

“Zakaj ni prav, da bi v Avstraliji postrelili
vse kenguruje?” je vprašala učiteljica — če je bi-
la Tončka Vodopivec ali kakšna druga, ne vemo
— in čakala, kaj bodo učenci rekli.

“Zato, ker bi potem velik del Avstralije ostal
neobljuden”, je odgovoril bister šolar.

Učiteljica z odgovorom ni bila zadovoljna. Le
zakaj ne?

P O Z O R ! P O Z O R !

Preden kupite poltrone, divane ali "couche", pridite k nam ogledati si kvaliteto in nizke cene.

Izdelujemo jih sami, zato so naše cene za 50% odstotkov nižje kot drugod.

VINCENC STOLFA

562 High Street, Thornbury, Vic. 3071

Tel. 44-7380

Seveda se bomo pomenili po slovensko

x x x

Podpis je bil namenoma prečrtan, zato ne vemo, kdo je pisal. Bilo je po slovensko, zato so iz Canberre poslali na MISLI, naj urednik vsebino pisma raztolmači:

"Slavna vlada v Canberri! Podpisani sem zelo hud nate, ker si nam spet povišala davke. Pojasni mi, zakaj si to storila. Če ne dobim takoj odgovora, ostanem še naprej hud in se poživžgam na vsa tvoja opravičila."

Če ni bil Tone Švigelj in tudi ne Janez Škraba, je bil pa kakšen tretji. Povedal je v družbi: "Edvard Kardelj in p. Bernard imata pe le nekaj skupnega."

Z veliko napetostjo so pričakovali pojasnila. Prišlo je:

"O obeh se govori, da ne ločita nogometa od tenisa".

x x x

Ne vemo, če je bilo to v tisti šoli, kjer poučuje Dragica Setnikarjeva. Bilo pa je, saj smo brali.

Dva dečka sta se ne tihem pogovarjala in nič pazila. Stroga učiteljica ju je nahrulila.

"Tiho! Kaj sta pa govorila?"

"Johnny je rekel, da si ti vsak dan bolj lepa!"

"Saj nisem mislil zares!" se je skušal braniti Johnny.

x x x

Morda je bilo to pri dr. Colju, dognano pa ni.

Prišel je k njemu dobro rejen rojak in potožil, da se bolj slabo počuti. Doktor ga je preiskal in rekel:

"Veste, nevarnost je, da vas zadene kap. Držati morate strogo dieto. Uživate sadne sokove, od mesa samo pečeno in brez maščobe, sadje in zelenjavo nekuhana. Drugo vam bom napisal na list papirja".

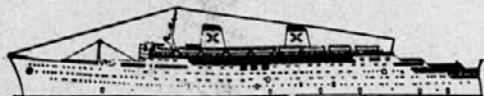
"Dobro", je rekel rojak. "Ali moram vse to uživati pred jedjo ali po jedi?"

NAJCENEJŠE POTOVANJE

Z ladjo: MELBOURNE — GENOA
(izven sezone) \$ 350.00

Z letalom skupine: AVSTRALIJA —
BELGRAD — AVSTRALIJA \$ 822.70

Z letalom skupine: AVSTRALIJA —
ZAGREB — AVSTRALIJA \$ 836.60

Lahko oskrbimo vse formalnosti

in potovanja za vaše družine in sorodstvo.

Z ladjo: GENOA — MELBOURNE
(vključno železnica iz Ljubljane)
\$ 471.75

Z letalom: LUBLJANA —
AVSTRALIJA \$ 608.80

Za podrobne informacije in tiskovine:

A L M A POTNIŠKO PODJETJE

330 Little Collins Street (vagal Elizabeth St.,
Melbourne 3000. Telefon: 63-4001 & 63-4002